

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

15 אוגוסט 2023

לפני:

כב' השופטת כרמית פלד

נציגת ציבור (עובדים) גב' אלינור ויינטרוב

נציגת ציבור (מעסיקים) גב' יעל רודניקי

התובע

ד"ר שחר לבנת

ע"י ב"כ עו"ד יערה פיקר ועו"ד יואב אלון-אלשייך

-

הנתבעים

1. שירותי בריאות כללית

2. פרופ' אהוד דוידסון

3. ד"ר עמליה באומגרטן

ע"י ב"כ עו"ד גלית גולן-רותם, עו"ד שני מרום

ועו"ד שקד פרג'ון

פסק דין

מבוא

1. ביום 3.4.16, פורסמה בעיתון "ידיעות אחרונות" כתבה עיתונאית שכותרתה – "סערה בסורוקה: רופא בכיר התלונן נגד מנהל המיון; רופא מאשים רופא: מנע טיפול בחולה וגרם למותו" (להלן – הכתבה העיתונאית). כתבה כמעט זהה פורסמה במקביל באתר האינטרנט Ynet תחת הכותרת: "סורוקה: רופא מאשים רופא – מנעת טיפול בחולה וגרמת למותו" (להלן – הכתבה המקוונת ויחדיו – הכתבות). במרכזן של שתי הכתבות עומדת תלונתו של ד"ר שחר לבנת, התובע בהליך זה, לשעבר רופא בכיר במחלקה לרפואה דחופה שבמרכז הרפואי האוניברסיטאי סורוקה (להלן – בית החולים או סורוקה) נגד ד"ר דן שורצפוקס, אשר שימש, באותה עת, כממלא מקום מנהל המחלקה לרפואה דחופה (להלן – מלר"ד) בבית החולים. כפי שעולה מכותרות הכתבות הנ"ל, התלונה, שהוגשה על-ידי ד"ר לבנת למשטרת ישראל, נסובה על אופן הטיפול בחולה שטופל במלר"ד בית החולים ואשר בסופו של דבר ולמרבה הצער, נפטר.
2. בשתי הכתבות, נכללה תגובת דוברות בית החולים לתוכן הכתבה, בנוסח כמעט זהה (ובו שינויים מינוריים בלבד). להלן תגובת דוברות בית החולים, כפי שפורסמה בכתבה המקוונת:

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 "אנו שוללים מכל וכל את הטענות שמועלות על ידי ד"ר שחר לבנת בדבר
2 הריגה או כל עבירה אחרת. התלונה האמורה הינה מופרכת לחלוטין.
- 3 "צר לנו כי ד"ר לבנת ממשיך ומנהל בשנים האחרונות מאבקים אישיים
4 כנגד מנהליו השונים במיין ביה"ח ובכלל זה כנגד המנהל הנוכחי. תלונות
5 הוגשו נגדו הן על ידי צוות העובדים והן על ידי מטופלים. התנהגות זו
6 נבדקת לקראת הליך בירור משמעת.
- 7 ד"ר לבנת הצהיר פעמים רבות כי בכוונתו "לטפל" במנהל שלו כי לא יהיה
8 לו "זמן לנשום" וכי הוא "יסלק אותו כפי שסילק את קודמיו". הוא הצהיר
9 כי מקליט את עובדי ורופאי המיין לרבות מנהל המיין איים כי הוא מצלם
10 ומקליט בכל מקום ו"שיש לו צוות שלם שעובד על זה...".
- 11 3. דברים אלו, הם שעומדים בלב התביעה שבפנינו. לטענת ד"ר לבנת, תגובות דוברות בית
12 החולים כפי שנוסחו ופורסמו במסגרת הכתבות הנ"ל (למען הנוחות יכוננו אלו יחדיו –
13 **תגובת הדוברות**), עולות כדי לשון הרע ופגיעה בפרטיותו וכפועל יוצא מפרסומן נגרמו לו
14 נזקים שונים, הנאמדים במיליוני שקלים. התביעה הועמדה על סכום כולל של 1,950,000
15 ₪ בגין אבדן השתכרות לעתיד ובגין פיצוי סטטוטורי מכוח חוק איסור לשון הרע,
16 התשכ"ה-1965 (להלן – **חוק איסור לשון הרע**) ו/או מכוח חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-
17 1981 (להלן – **חוק הגנת הפרטיות**) ו/או עגמת נפש ו/או הפרת הסכם העבודה.
18 4. הנתבעת 1 (להלן – **הכללית**) מפעילה בין השאר את בית החולים סרוקה. הנתבעת 2 (להלן –
19 **פרופ' דוידסון**) כיהן כמנהל בית החולים בשנים 2013-2018 ומתוקף תפקידו זה היה, בין
20 היתר, שותף לניסוח תגובת הדוברות.
- 21 5. לטענת הנתבעים אין בתגובת הדוברות משום לשון הרע ואפילו היה בה משום לשון הרע,
22 הרי שהיא עולה כדי ביטוי מוגן החוסה תחת הגנות המעוגנות בחוק איסור לשון הרע,
23 כמפורט בהמשך פסק דיננו. מעבר לכך נטען כי לא נכרכה בתגובת הדוברות פגיעה
24 בפרטיותו של התובע ובכל אופן, אפילו היה בה כדי לפגוע בפרטיותו, הרי שמדובר בפגיעה
25 החוסה גם היא תחת הגנות, הקבועות בחוק הגנת הפרטיות ואשר תפורטנה בהמשך פסק
26 הדין.
- 27 6. במקביל לתביעת ד"ר לבנת נגד הכללית, הגיש ד"ר לבנת תביעה נוספת ונפרדת נגד גמלאית
28 הכללית, ד"ר עמליה באומגרטן, מומחית ברפואה פנימית, בעילת לשון הרע (להלן –
29 **ההליך הנוסף**). במסגרת תביעה זו, נטען כי ד"ר באומגרטן הוציאה דיבתו של ד"ר לבנת
30 רעה במסגרת תכתובת "Whats'up" בינה לבין ד"ר שוורצפוקס, עת ייחסה לד"ר לבנת
31 סיפור מקרה שתואר בספרו של פרופ' שאול סוקניק ז"ל, רופא מומחה לרפואה פנימית,

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 ששימש בעבר כמנהל המחלקה הפנימית בבית החולים ואשר קיבץ והעלה על הכתב
2 מחוויותיו בתפקיד זה.
3 7. סיפור המקרה אשר יוחס לד"ר לבנת, נוגע לחייל שהתייבש ממכת חום ואשר פונה עקב
4 כך לטיפול בבית החולים. בין משפחתו של החייל לבין הרופא המתמחה שהעניק לו טיפול
5 רפואי במלר"ד סורוקה נתגלע קונפליקט מסוים, בעטיו הגיע פרופ' סוקניק באופן מיוחד
6 לבית החולים, על מנת להרגיע את הרוחות. פרופ' סוקניק ציין בספרו, בהקשר זה, כי "כל
7 המריבה הייתה נמנעת אילו הרופא היה מסביר את עצמו, מגלה יתר גמישות ומאפשר
8 להוריו של החולה לשהות ליד מיטתו, כפי שאנו נוהגים בדרך כלל". אף שפרופ' סוקניק
9 לא ציין בספרו את שמו של הרופא המתמחה בו דובר, במסגרת התכתובת מושא התביעה
10 בין ד"ר באומגרטן לבין ד"ר שוורצפוקס, זיהתה ד"ר באומגרטן את ד"ר לבנת כאותו רופא
11 מתמחה והוסיפה כדלקמן:

12 *"... שחר עבד תחתי והייתי עדה לויכוח עם המשפחה. המקרה של מכת חום*
13 *עם פגיעה בכבד פורסם ברפואה... ולמחרת אני הייתי עדה לויכוח חוזר עם*
14 *המשפחה וגם שטפתי את שחר שטיפל טוב בחייל וגרוע בקשר עם*
15 *המשפחה"*

16 8. אין מחלוקת בין הצדדים להליך זה כי ד"ר לבנת אכן עבד, במועדים הרלוונטיים לאירוע
17 מושא התביעה, כרופא מתמחה ואילו ד"ר באומגרטן עבדה בזמנו כרופאה מומחית, תחת
18 ניהולו של פרופ' סוקניק. אלא שד"ר לבנת טוען, בתביעתו, כי אין ממש בדברים שכתבה
19 ד"ר באומגרטן בהודעתה וכי אלו הועלו מתוך כוונת זדון לפגיעה בשמו הטוב ועל כן נתבע
20 פיצוי בסך של 140,000 ₪. ד"ר באומגרטן, מנגד, אינה מכחישה את תוכן המסרון מושא
21 התביעה, אך טוענת כי הוא אינו מהווה "פרסום" כמשמעו בחוק איסור לשון הרע ולחלופין
22 כי מדובר בפרסום אמת, שנעשה בתום לב ולמען עניין ציבורי, במסגרתו הביעה דעתה על
23 ד"ר לבנת ושאינו עולה כדי לשון הרע.
24 9. ההליך בעניין תביעת ד"ר לבנת נגד ד"ר באומגרטן אוחד עם ההליך בתביעת ד"ר לבנת נגד
25 הכללית ופרופ' דוידסון בהתאם להחלטת נשיאת בית הדין הארצי לעבודה מיום 23.5.19,
26 כך ששני ההליכים התבררו במאוחד בפני מותב זה.
27 10. במסגרת בירור ההליך המאוחד, התקיימו תמישה דיוני הוכחות, שהוקלטו ותומללו,
28 בתאריכים 11.11.21, 30.11.21, 13.1.22, 17.1.22 ו-16.3.22¹ ובמהלכם נחקרו העדים
29 ארוכות.

¹ ההפניות בפסק הדין הן למספרי העמודים והשורות בפרוטוקולים של הדיונים השונים. ההדגשות בפסק הדין הוספו, למעט אם צויין אחרת.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 מטעם התובע, נחקרו על תצהיריהם התובע בעצמו; ד"ר ישראל איילג, אשר כיהן כיו"ר
2 ועד הרופאים בבית החולים סורוקה מעל 20 שנים וד"ר לורן אבישר, כיום רופאה מומחית
3 ברפואה דחופה ששימשה, במועדים הרלוונטיים לתביעת ד"ר לבנת נגד הכללית, בתפקיד
4 מתמחה במלר"ד סורוקה.
5 מטעם ד"ר באומגרטן נחקרה על תצהירה ד"ר באומגרטן בעצמה, כאשר מטעם כל
6 הנתבעים, נחקר על תצהירו ד"ר דן שוורצפוקס.
7 מטעם הכללית ופרופ' דוידסון נחקרו על תצהיריהם גם הנתבע 2 בעצמו, פרופ' אהוד
8 דוידסון, שכיהן בעבר כמנכ"ל הכללית ובמועדים הרלוונטיים כיהן בתפקיד מנהל בית
9 החולים סורוקה; ד"ר אורלי ווינשטיין, סמנכ"ל וראש חטיבת בתי החולים בכללית ומי
10 ששימשה במועדים הרלוונטיים בין היתר בתפקיד סגנית מנהל בית החולים; ד"ר רויטל
11 חברוני לוי, מנהלת המרכז הרפואי "יוספטל" ומי ששימשה במועדים הרלוונטיים
12 לתובענה בין היתר בתפקיד מנהלת היחידה לניהול סיכונים בסורוקה; ד"ר לובה אסטיס,
13 רופאה מומחית במחלקה לרפואה דחופה בסורוקה וד"ר פוריה שחף, מנהלת המחלקה
14 לבטיחות ולניהול סיכונים בהנהלה הראשית בכללית.
15 11. הצדדים סיכמו את טענותיהם בכתב. סיכומי התשובה הוגשו ביום 31.7.23 ומשכך בשלה
16 העת למתן פסק דין.

17 12. טרם כניסה לעובי הקורה נבהיר כי סבורות אנו שהצדדים הרחיבו את היריעה ההכרחית
18 לצורך הכרעה במחלוקת שבפנינו הרבה מעבר לנדרש. התיק הממוחשב כולל אלפי עמודי
19 תצהירים, ראיות ופרוטוקולים. עיינו היטב בכל החומר הקיים בתיק ושקלנו בכובד ראש
20 את מלוא הטענות. פסק הדין שלהלן יתייחס אך לטענות, לעדויות ולראיות הנחוצות
21 לצורך הכרעה במחלוקת מושא ההליך.

דיון והכרעה

חלק א': התביעה נגד שירותי בריאות כללית ופרופ' דוידסון

א. ניתוח ביטוי בראי חוק איסור לשון הרע – המסגרת הנורמטיבית בתמצית

13. בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר דיין אורבך, סז(1) 667, 704 (2014) (להלן: עניין דיין), עמד
25 בית המשפט העליון על תכליתו של חוק איסור לשון הרע "לספק מענה להתנגשות
26 הזכויות שנוצרת מקום שנעשה פרסום הכרוך בלשון הרע. החוק מבקש להבטיח את כבוד
27 האדם ואת זכותו לשם טוב של הנפגע מן הפרסום. בה בעת, מבקש הוא להבטיח גם את
28 הזכויות והאינטרסים הטמונים בפרסומים שונים, וזאת בדגש על חופש הביטוי וחופש
29 העיתונות. דומה שאין צורך להכביר מילים על חשיבותם של הזכויות והאינטרסים
30 הניצבים משני צידי המתנס, הן מבחינת הפרט הן מבחינת הציבור והמשטר הדמוקרטי"
31 [עניין גם: ע"ע (ארצי) 46548-09-12 אבידן - פלאפון תקשורת בע"מ (31.3.15) (להלן – עניין
32 אבידן); ע"ע (ארצי) 26198-07-13 ד"ר שוורץ - ד"ר אברמוביץ פסי' 13 (30.4.15)].

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

14. תמהיל הזכויות והאינטרסים הניצבים משני צדי המתרס אף גדל, עת מדובר בתביעה מכוח חוק איסור לשון הרע בין צדדים ליחסי עבודה, לנוכח צביונם הייחודי של יחסים אלו. בעניין **אבידן**, הדגיש בית הדין הארצי לעבודה כי "במערכת של יחסי עבודה קיימים גם ערכים נוספים שיש לקחתם בחשבון בעת יישומו של החוק וההגנות הנקובות בו, הנובעים מהיותו של מקום העבודה מעין "משפחה" מורחבת, שחבריה שוהים זה עם זה זה שעות רבות מדי יום ואמורים להגשים יחד מטרות משותפות. מקום העבודה הוא מקום חי ותוסס, שיש חשיבות להבטיח בו שיח פתוח, ללא חשש או מגבלות, ותוך עידודם של שקיפות, שיתוף וגילוי מרביים... לאור זאת, על שני הצדדים ליחסי העבודה - במסגרת חובתם לנהוג זה כלפי זה בהגינות ותום לב - להיזהר האחד בכבודו של משנהו, תוך הקפדה על מידתיות וסבירות... יש לפרש לפיכך את חוק איסור לשון הרע, בהקשרים של יחסי עבודה, באופן שיגן על הערכים שבבסיס החוק אך מבלי לפגוע במרקם העדין של היחסים במקום העבודה, ומבלי ליצור "משפוט" יתר של כל התבטאות. האיזונים בקשר לכך עשויים להשתנות מתקופה לתקופה ומהקשר להקשר." [עניין **אבידן**, פסי' 15-16].
15. בע"א 4534/02 **רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ'**, פ"ד נח(3) 558 (2004), עמד בית המשפט העליון על שלבי הניתוח של ביטוי במסגרת עוולת לשון הרע, כדלקמן:

"ניתוח ביטוי במסגרת עוולת לשון הרע נעשה בארבעה שלבים: בשלב הראשון, יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר, כלומר יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת (שנהר [39], בעמ' 109). בשלב השני, יש לברר, בהתאם לתכלית החוק לאיזונים חוקתיים, אם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיפים 1 ו-2 לחוק (השוו *Price supra* [40], at pp. 3-4). בשלב השלישי, בהנחה שעברנו את המשוכה השנייה, יש לברר אם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק. השלב האחרון הוא שלב הפיצויים"

לכך נפנה עתה.

ב. תגובת דוברות בית החולים – האם לשון הרע?

16. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, קובע כדלקמן:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג

מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו,
2 במשלח ידו או במקצועו ;
3 (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו
4 המינית או מוגבלותו ;"
- 5 17. תגובת הדוברות מושא ענייננו פורסמה בכתב בעיתונים בעלי תפוצה כלל ארצית, באופן
6 ה"קלאסי" ביותר העונה להגדרת פרסום כמשמעו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע.
7 המשמעות העולה ממנה, כפשוטה ולפי מבחן אובייקטיבי, היא כי ד"ר לבנת הגיש
8 למטרה את תלונתו "המופרכת לחלוטין" נגד מי שמשמש בתפקיד מ"מ מנהל המלר"ד
9 ואשר תחת ניהולו הוא מועסק, כחלק ממאבק אישי אותו הוא מנהל נגדו ואשר מוזן ככל
10 הנראה ממניעים בלתי לגיטימיים. יש בתגובה כדי לצייר את ד"ר לבנת כמי שמתקשה
11 לקבל מרות, כחתרן. אזכור התלונות שהוגשו בעניינו של ד"ר לבנת על-ידי עובדים
12 ומטופלים וציון העובדה שהתנהגותו נבדקת לקראת הליך משמעותי, מרמזים לכל הפחות
13 על היותו עובד "בעייתי". אזכור הצהרתו הנטענת, לפיה הוא מקליט בכל עת וכיו"ב עשויה
14 להטיל דופי באמות המוסר של ד"ר לבנת ולהצביע על נכונות לשימוש באמצעים בלתי
15 לגיטימיים, לכאורה, להשגת מטרותיו. כך לדידנו, נתפסים הדברים בעיני האדם הסביר
16 בתרבות הישראלית. בסוגיית ההקלטות במקום העבודה, אף הובעה מורת רוח בין כתלי
17 בית המשפט העליון, בצינו :
- 18 "הקלטת אדם שלא בידיעתו נגועה ככלל בפגם מוסרי, שלמותר להכביר
19 עליו מלים ; הרי שיחה בין אדם לחברו אינה ככלל מיועדת להקפדה
20 "משפטנית" על כל מלה, בידיעה שהיא תשמש חומר ראיתי בהליך כזה או
21 אחר. המקליט ועושה בכך שימוש, הריהו עושה ככלל מעשה אשר לא יעשה
22 "ברשות התורה" להבדיל, ויחשוב כל אחד מאתנו מה היה הוא חש אילו
23 נודע לו שהוקלט על-ידי פלוני מחבריו לעבודה בלא ידיעתו."
- 24 [בר"ש 4550/15 שמואלי נ' מדינת ישראל משרד ראש הממשלה (6.7.15) ; עיין גם בע"ע
25 (ארצי) 14184-11-11 ד"ר ברנס – המרכז האקדמי כרמל (14.7.17)]
- 26 18. דומה כי לא נדרש להרחיב על האופן בו דברים אלו מתכתבים עם הגדרת החוק למונח
27 "לשון הרע". מאליו מובן, כי יש בהם הן כדי להשפיל את ד"ר לבנת בעיני הבריות או
28 לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדס ; הן לבזותו בשל מעשים, התנהגות או תכונות
29 המיוחסים לו ; והן לפגוע במשרתו, במשלח ידו או במקצועו, בעיקר מפאת האפשרות
30 הממשית ליצירת הרתעה מהתקשרות עמו בחוזה עבודה. מדובר בפרסום "פרסונלי",
31 הנוקב בשמו המלא ובמקום עבודתו של ד"ר לבנת דאז, בצד תמונתו המתנוססת בגאון על

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 גבי הכתבה המקוונת ומאפשר, לפיכך, את זיהויו הוודאי בקלות [ע"ע (ארצי) -36064-09-09]
- 2 16 **ישראייר תעופה ותיירות בע"מ - שמעון פסי' 18 (3.6.18) (להלן – פרשת ישראייר)**.
- 3 אין בקרבנו ספק, אפוא, כי נוסח תגובת דוברת בית החולים הוא בגדר לשון הרע כלפי די"ר
- 4 לבנת.
- 5 19. השאלה העומדת לפתחנו, אם כן, היא האם תגובת דוברת בית החולים חוסה תחת איזו
- 6 מההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע. נבהיר כבר עתה, כי מצאנו להשיב לשאלה זו
- 7 **בחוב, כפי שיפורט בהרחבה להלן.**
- 8 **ג. האם תגובת דוברת בית החולים חוסה תחת כנפי ההגנות הקבועות בחוק?**
- 9 **ג.1. הגנת אמת הפרסום**
- 10 20. טוענת הכללית, כי תגובת דוברת בית החולים היא בגדר התבטאות מוגנת החוסה תחת
- 11 כנפי הגנות שונות המעוגנות בחוק איסור לשון הרע, בהן, בין היתר הגנת אמת הפרסום
- 12 הקבועה בסעיף 14 לחוק, לפיו:
- 13 *"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר*
- 14 *שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך*
- 15 *בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."*
- 16 21. על מנת להיבנות מהגנה זו, על נתבע להוכיח כי מתקיימים שני יסודות מצטברים ביחס
- 17 לטענות העובדתיות הכרוכות בפרסום: האחד, הוא שהדברים שפורסמו כאמור הם אמת.
- 18 היינו, האם תואם תוכנו של הפרסום את המציאות "האובייקטיבית" [ע"א 3199/93
- 19 **קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ**, פ"ד מט(2) 843, 857 (1995) (להלן – **עניין קראוס**)].
- 20 נפסק, כי "ה"אמת" שאליה מכוון סעיף 14 לחוק היא אמת משפטית (או אמת שיפוטית).
- 21 היינו, פרי עיבודו של בית המשפט, בכלים משפטיים, את המציאות העובדתית כפי שהיא
- 22 מוצגת בפניו" [עניין דיין הנ"ל, בעמ' 708].
- 23 22. מה גם, ש"הפרסום נדרש לשקף אמת "שלמה". כלומר, שלא ייעדרו ממנו פרטים המשנים
- 24 את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, וכן שלא ייכללו בו פרטים משמעותיים שאינם
- 25 נכונים..." , להבדיל מפרטי לוואי כאמור בסיפא של הסעיף [עניין דיין]. יחד עם זאת, "אין
- 26 נדרשת זהות מוחלטת בין מצב הדברים בפועל לבין תוכן הפרסום, אלא נדרש כי המשמעות
- 27 הכללית העולה מן הפרסום והתוכן העולה ממנו יתאמו" [ע"א 10281/03 **קורן נ' ארגוב**
- 28 (12.12.06), להלן – **עניין ארגוב**, בפס' 12]. משמעותו של הפרסום תיקבע על פי המובן
- 29 שייחס לתוכנו קורא או מאזין סביר, על פי ה"מובן הטבעי והרגיל של המילים" [עניין
- 30 **ארגוב**; ע"א 723/74 **הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ**, פ"ד
- 31 לא(2) 281, 300 (1977)].

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

23. היסוד השני, הוא שהיה בפרסומם של הדברים עניין ציבורי. בתוך כך, נבחנת השאלה "אם ניתן לומר כי הבאת המידע בפני הציבור תתרום ליכולתו של הציבור לגבש דעתו בעניינים ציבוריים או להביא לשיפור באורחות חייו... בחינה זאת נעשית על דרך של איזון בין האינטרס של הפרט הנפגע שלא יפורסמו עליו פרטים נכונים אך פוגעים, לבין חופש הביטוי והאינטרס של הציבור בידעת הפרטים. ברי כי ככל שהפרסום נוגע לעניינים הקשורים במישרין לציבור הרחב, קטן באיזון הכולל משקל האינטרס של הנפגע וגובר משקלה של זכות הציבור לדעת" [עניין ארגוב, פס' 13].
24. את התגובה מושא ענייננו פותחים הדברים הבאים: "אנו שוללים מכל וכל את הטענות שמועלות על ידי ד"ר שחר לבנת בדבר הריגה או כל עבירה אחרת. התלונה האמורה הינה מופרכת לחלוטין".
- כידוע, "...בעוד שעובדה היא תיאור של המציאות האובייקטיבית, הרי שהבעת דעה היא תיאור של עמדה סובייקטיבית באשר למציאות דברים מסוימת" [ע"א 9406/96 קאקיש נ' ביארס, פ"ד נג(3) 352, 358 (1999) (להלן – עניין קאקיש)].
- לדידנו, הרושם המתקבל אצל הקורא הסביר מעיון בדברים אלו הוא כי מדובר בדעת בית החולים ולא בעובדות. אין מדובר באמירות המתיימרות להיחזות כשלעצמן כעובדות, כך שאין מקום לניתוח מידת האמת שבהן [עניין ארגוב, פס' 17]. על אבחנה בין עובדות לדיעות ר' גם ע"א 334/89 מיכאלי נגד אלמוג (20.12.92)].
- לשאלה האם דעה זו מוגנת - שאלה אשר מצאנו להשיב עליה בחיוב - נתייחס בהמשך פסק דיננו. משזו המסקנה ביחס לדברי הפתיחה ממילא איננו נדרשות לבחון את טענת הכללית בדבר הנפקות שיש לייחס לעובדה, שאיננה שנויה במחלוקת, שתיק החקירה שנפתח בעקבות התלונה שהגיש ד"ר לבנת נסגר על ידי הפרקליטות ובהמשך נסגר גם תיק הערר [28/נ].
25. הטענות העובדתיות המהוות אבני הבניין של תגובת הדוברות ועומדות בבסיס התביעה, הן אלו:
- 25.1. "ד"ר לבנת ממשיך ומנהל בשנים האחרונות מאבקים אישיים כנגד מנהליו השונים במיון ביה"ח ובכלל זה כנגד המנהל הנוכחי."
- 25.2. "תלונות הוגשו נגדו הן על ידי צוות העובדים והן על ידי מטופלים."
- 25.3. "התנהגות זו נבדקת לקראת הליך בירור משמעותי."
- 25.4. "ד"ר לבנת הצהיר פעמים רבות כי בכוונתו "לטפל" במנהל שלו כי לא יהיה לו "זמן לנשום" וכי הוא "יסלק אותו כפי שסילק את קודמיו."
- 25.5. "ד"ר לבנת הצהיר כי מקליט את עובדי ורופאי המיון לרבות מנהל המיון איים כי הוא מצלם ומקליט בכל מקום ו"שיש לו צוות שלם שעובד על זה."

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

26. נפנה לבחינת הלימתם של הדברים הללו את המציאות האובייקטיבית העולה ממארג
העדויות והראיות שבפנינו.
- ג.1.א. האם ד"ר לבנת ניהל מאבק אישי נגד ד"ר שורצפוקס, במסגרתו הגיש את
תלונתו במשטרה?
27. עומדת להכרעתנו השאלה, אם יש אמת בטענה לפיה ד"ר לבנת ניהל מאבק אישי נגד ד"ר
שורצפוקס ובתוך כך, גם:
- 27.1. האם כחלק ממאבק אישי זה, הגיש את תלונתו במשטרה נגד ד"ר שורצפוקס?
אמנם, בתגובת דוברות בית החולים לא נכתב באופן ישיר ומפורש כי תלונת ד"ר
לבנת נגד ד"ר שורצפוקס הוגשה כחלק מהמאבק האישי הנטען, אך כפי שכבר
קבענו לעיל, ברור מנוסחה כי זו משמעותה כפשוטה, כפי שהיא ניתנת להבנה על-
ידי הקורא הסביר.
- 27.2. האם "הצהיר פעמים רבות כי בכוונתו "לטפל" במנהל שלו כי לא יהיה לו זמן
לנשום" וכי הוא יסלק אותו כפי שסילק את קודמיו?"
- 27.3. האם "הצהיר כי מקליט את עובדי ורופאי המיון לרבות מנהל המיון איים כי הוא
מצלם ומקליט בכל מקום ו"שיש לו צוות שלם שעובד על זה"?"
28. נקדים אחרית לראשית ונבהיר כבר עתה כי לאחר ששקלנו את מכלול הראיות והעדויות
שהובאו בפנינו, שוכנענו כי עלה בידי הכללית להוכיח, ולו במאזן הסבירות, כי יש אמת
בדברים. נסביר טעמינו.
29. ראשית, הוצג בפנינו דוא"ל מיום 25.5.15, כחודשיים לאחר תחילת כהונתו של ד"ר
שורצפוקס כמ"מ מנהל המלר"ד [נספח 7 למקבץ נספחי תצהירי הכללית], במסגרתו
מתאר ד"ר שורצפוקס בפני פרופ' דוידסון תקרית שהתרחשה בינו לבין ד"ר לבנת ואשר
כללה התבטאויות, כדלקמן:
- "ד"ר שחר ליבנת התקשר ואיים... שבמידה ואמשיך כך לא יהיה לי זמן
לנשום כי אהיה כל היום במגננה בבתי דין לעבודה... הוא גם אמר באלו
המילים שלאחר שאמרתי לו שבמידה ועמוס לו מדי בזמן חצי תורנות (בכיר
מיון) שעושה הוא אינו חייב לעשות זאת כיוון שמדובר בעבודה נוספת. הוא
מייד אמר שיעשה כמה תורנויות שהוא רוצה והאחרון שאמר לו כגון זה
עזב כאן בטריקת דלת' ושלו יש אורך נשימה מספק וכשהוא מכריז מלחמה
יש לו מספיק זמן לטפל בי".
30. ד"ר שורצפוקס אף הצהיר, מכלי ראשון, כי ד"ר לבנת הפנה אליו אמירות לפיהן "יטפל
בו" (בד"ר שורצפוקס), כי "לא יהיה לו זמן לנשום" וכי "יסלק אותו כפי שסילק את

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 קודמיו" [ס' 15, 20 לתצהיר ד"ר שוורצפוקס]. ד"ר לבנת, מצדו, הכחיש בעקביות את
2 האמירות המיוחסות לו [ס' 250 לתצהירו; עמ' 107, ש' 9-12 לפרוטוקול]. משקל הכחשתו
3 המאוחרת של ד"ר לבנת את האמירות המיוחסות לו נמוך ממשקלם של הדברים שהעלה
4 ד"ר שוורצפוקס על הכתב ושלח אל פרופ' דוידסון בסמיכות לקרות האירוע ועל כן נוטות
5 אנו למסקנה לפיה ד"ר שוורצפוקס דייק בתיאור אמירותיו של ד"ר לבנת כלפיו, כמצוטט
6 בדוא"ל הנ"ל. יתרה מכך, ד"ר לבנת נמנע כליל מלחקור את ד"ר שוורצפוקס ביחס
7 לאמירות הנ"ל, אותן הוא מייחס לו ועל כן לא סתר את עדותו ביחס אליהן. לכך מצטרפת
8 העובדה שד"ר לבנת מסר למנהל המלר"ד שקדם לד"ר שוורצפוקס, ד"ר ברטל: "העפתי
9 את שניר ואעיף גם אותך" שהוכחה בראיות [נספח 9, בעמ' 87 למקבץ הנספחים של
10 הכללית], כפי שעוד יורחב להלן. מדובר באמירה זהה במהותה לאמירה שהפנה ד"ר לבנת
11 לד"ר שוורצפוקס ויש בכך כדי לחזק את טענתו של האחרון.
- 12 31. בהתאם, אנו קובעות כי עיקר הטענה, המופיעה בתגובת דוברות בית החולים, לפיה ד"ר
13 לבנת "הצהיר פעמים רבות כי בכוונתו "לטפל" במנהל שלו כי לא יהיה לו "זמן לנשום"
14 וכי הוא יסלק אותו כפי שסילק את קודמיו" היא אמת. אמנם, לא הוכח בפנינו כי הדברים
15 נאמרו "פעמים רבות" כמצוין בתגובת דוברות בית החולים. אלא שבמקרה זה מדובר
16 בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש, שכן לעניין חומרת הדברים שנאמרו כלפי ד"ר
17 שוורצפוקס, אין נפקא מינה אם נאמרו פעם אחת או פעמים רבות. טענותיו של ד"ר לבנת,
18 לפיהן "לא יכול היה לפטר מנהל מיון" ולא גרם בפועל לפיטורי מנהליו [ס' 41 לסיכומין]
19 אינן רלוונטיות ואין בהן לשנות מאומה ממסקנתנו. שכן, השאלה הרלוונטית העומדת
20 להכרעה היא, האם הצהיר כמפורט לעיל, אם לאו. כאמור, מצאנו כי במאזן ההסתברויות,
21 הוכח שאמירות כמפורט לעיל אכן נאמרו על ידי ד"ר לבנת ודי לנו בכך.
- 22 32. שנית ועיקר, הוכח בפנינו, כי בשורת תקריות ואירועים, יצא ד"ר לבנת נגד ד"ר שוורצפוקס
23 כמי ששימש בתפקיד מ"מ מנהל המלר"ד, באופן שהצטברות האירועים, תדירותם
24 וחומרתם בהחלט סובלים את הגדרת המכלול כניהול מאבק נגד ד"ר שוורצפוקס. אמנם,
25 עובדה זו כשלעצמה אין בה כדי לחייב, בהכרח, כי ד"ר לבנת הגיש את תלונתו במשטרה
26 נגד ד"ר שוורצפוקס כחלק ממאבק אישי זה. אולם בנסיבות שהוכחו, כמפורט להלן, הרי
27 שסביר יותר ולו במאזן ההסתברויות כי זה המצב.
- 28 33. כך, הוצג בפנינו דוא"ל שנשלח מאת ד"ר לבנת ביום 25.5.15 אל פרופ' דוידסון ומדבר בעד
29 עצמו [נספח 8 למקבץ הנספחים לתצהירי הכללית]. במסגרת דוא"ל זה, ציין ד"ר לבנת
30 עצמו, שחור על גבי לבן:

31 "מאז החל הנדון בתפקידו כמ"מ מנהל המלר"ד לפני כחודש וחצי, המוטו

32 העיקר [כך במקור – כ.פ.] שהוא מנהיג זה הפחתת החולים הממתינים

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 במיון הפנימי, אין כל שיקול של מקצוענות רפואית בתחום הרפואה
2 הדחופה או למידה רפואית ואין כל ניסיון של גיבוש עבודת צוות. העיסוק
3 העיקרי של ד"ר שוורצפוקס זה בהפחתת ממתניים – ותו לא. היום החליט
4 (או שכך יצא) ד"ר שוורצפוקס להכניס את מיון מהלכים לאי ספיקה...
5 התקשרתי לד"ר שוורצפוקס והעליתי טיעוני כי לא ייתכן שמציפים אותנו,
6 והוא החל בהתלהמות... הודעתי לו שאם רצונו כי נגיע למלחמה – אכן נגיע
7 אך אני מבקש ש"ייקח אוויר" ויחשוב ברוגע אם זה מה שהוא רוצה...
8 נכבדי,
9 1. כמי שעובד 22 שנים במיון ראיתי שיטות ניהול ואיכויות ניהול במלר"ד
10 שלנו וכאחד מאבות המקצוע, גם במיונים אחרים בארץ. המצב כעת הוא
11 של שלטון יחיד הפוגע באיכות הרפואית במלר"ד ובעבודת הצוות כצוות,
12 על חשבון "הקטנת מספר הממתינים במיון".
13 ...
14 4. אם רצון ד"ר שוורצפוקס לצאת לקרב, בלית ברירה אצא להגנת שמי
15 הטוב מבחינה מקצועית כמו גם זכויותי ולהגנת הרמה המקצועית של
16 המיון אצלנו."

17 אם כן, בפנינו הודאה מזמן אמת, בניסוחו של ד"ר לבנת, בכך שנקט בלשון מאיימת כלפי
18 מנהלו באמירה "שאם רצונו כי נגיע למלחמה – אכן נגיע אך אני מבקש ש"ייקח אוויר"
19 ויחשוב ברוגע אם זה מה שהוא רוצה". מדוא"ל זה אנו למדים, כי ד"ר לבנת סבר שד"ר
20 שוורצפוקס אינו ראוי, מבחינה מקצועית, לתפקידו כמ"מ מנהל המלר"ד בבית החולים
21 וכי אף העיד על עצמו בזמן אמת, כבעל נכונות "לצאת לקרב" נגדו "להגנת הרמה
22 המקצועית של המיון" (לשיטת ד"ר לבנת), "בלית ברירה" [ר' עוד בהקשר זה, עדות אחת
23 מיני רבות, גם את עדותו של פרופ' דוידסון בעמ' 316 ש' 33-36, עמ' 317 ש' 10-1].
24 34. אין מחלוקת, בין הצדדים להליך זה, כי בהמשך לתקרית זו ובעטיה, ביום 27.5.15
25 (כיומיים לאחריה), נפגש ד"ר לבנת עם ד"ר אורלי ווינשטיין, סגנית מנהל בית החולים דאז
26 [ס' 130 לתצהיר ד"ר לבנת]. בסיכום השיחה שערכה ד"ר ווינשטיין בזמן אמת, אשר הוצג
27 בפנינו [נספח 11 לתצהיר ד"ר ווינשטיין], תועדו דבריו של ד"ר לבנת בעניינו של ד"ר
28 שוורצפוקס, בין היתר, כדלקמן: "מאז שהוא [ד"ר שוורצפוקס – כ.פ.] הגיע הוא החל
29 במסע כיבושים, דרס את חופש הפעולה של הרופאים את מה שנקבע בעבר על ידי מנהל
30 המיון בעבר", "אני לא עובד של דן ולא עובד אצל דן", "הוא לא כריזמטי הוא דיקטטור.
31 הוא לא סוחף... מפחדים ממנו", "לאור מה שהוא ניסה לעשות אני בוחן את הלגיטימיות
32 של מה שהוא עושה", "במישור המקצועי האיש לא מתמצא בתחום שלנו לא מתמצא

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 ברפואת חירום, לא מעודכן ברפואה פנימית", "חודשיים וחצי שתקתי עד יום שני
 2 האחרון", "מבחינתי עכשיו נפתח הכל מבחינת הלגיטימציה שלו", "מה שאני הייתי עושה
 3 זה למצוא אוטוריטה מקצועית כריזמתית, להיפרד מדן". אף מכאן יוצא, כי בזמן אמת
 4 נקט ד"ר לבנת, הפעם באזניה של ד"ר ויינשטיין, אמירות שיש בהן משום איום כלפי ד"ר
 5 שוורצפוקס וכן, ביטוי לעמדה לפיה ראוי להחליפו בתפקיד מ"מ מנהל המלר"ד. התובע
 6 לא הכחיש אמירות אלו ואף אישר את רוח הדברים במהלך חקירתו הנגדית [עמ' 90
 7 משורה 10 עד עמ' 93 בשורה 26 לפרוטוקול]. אף שניתנה לד"ר לבנת ההזדמנות להתייחס
 8 לכל אחת מן האמירות הללו, עת נשאל עליהן בחקירתו הנגדית – לא היה בעדותו דבר
 9 העשוי לרכך את משמעותן.
 10 35. יתרה מכך, התובע עצמו הצהיר – והדברים אינם שנויים במחלוקת – כי גם בהמשך,
 11 הוסיף והתריע באשר לתפקודו הבלתי תקין, לשיטתו, של ד"ר שוורצפוקס כמנהל
 12 המלר"ד. בתוך כך, הוצג בפנינו דוא"ל מיום 8.6.15 מאת ד"ר לבנת אל מר גדי כהן,
 13 סמנכ"ל בכיר בכללית. הצדדים אינם חלוקים ביחס לכך שמר כהן הוא גורם בכיר חיצוני
 14 לבית החולים. במסגרת פנייתו של ד"ר לבנת אליו, שב האחרון והתריע בפני מר כהן ביחס
 15 להנחיות שגויות, לשיטתו, של ד"ר שוורצפוקס בתפקיד מ"מ מנהל המלר"ד וציין בין
 16 היתר, כך [ס' 131 ונספח 25 לתצהיר התובע]:

17 "דרכו של ד"ר שוורצפוקס היא כוחנית מתגרה ומשפילה ומזכירה קצינים
 18 בצבא ולא מנהלים בארגון דמוקרטי סוציאלי. לו היה מתמצא ברפואה
 19 דחופה היה יודע אל נכון את חשיבות פירקי המנוחה למניעת שחיקה
 20 ולשיפור ביצועי רופאים במחלקות עמוסות כמו חדרי מיון... אני מקווה כי
 21 לשירותי בריאות כללית יש את העוצמה הניהולית והאנושית להוקיע
 22 ולהפסיק מיידית, בדרך זו או אחרת, את התנהגותו של מי שמונה למנהל
 23 המיון לפני 3 חודשים".

24 36. אין מחלוקת בין הצדדים להליך זה כי בהמשך למכתב זה, ביום 15.7.15, התקיימה פגישה
 25 בין ד"ר לבנת לבין מר כהן וד"ר פוריה שחף, ששימשה אז כמנהלת המחלקה לבטיחות
 26 ולניהול סיכונים בהנהלה הראשית של הכללית [ס' 3 לתצהיר ד"ר שחף]. ד"ר שחף
 27 הצהירה, כי במסגרת פגישה זו, העלה ד"ר לבנת טענות בגנותו של ד"ר שוורצפוקס ובתוך
 28 כך ציין כי הוא אינו ראוי מבחינה רפואית לשמש כמנהל המלר"ד בסורוקה, הבהיר את
 29 עמדתו לפיה מדובר בבחירה לא נכונה וגרועה לתפקיד זה, כינה אותו "איש מאד מסוכן"
 30 וקשר בין תפקודו למותה של מטופלת במלר"ד [ס' 6 לתצהיר ד"ר שחף]. עוד הצהירה ד"ר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 שחף בין היתר כדלקמן [ס' 6.4-6.8 לתצהיר ד"ר שחף. ההדגשות להלן מופיעות במקור –
2 כ.פ.]:

3 "במהלך הפגישה הוציא ד"ר לבנת ערימות של דפים מודפסים והסביר
4 שמדובר בתמלולים של הקלטות שהוא ביצע במסגרת עבודתו במלר"ד.
5 ד"ר לבנת הבהיר במהלך הפגישה כי הוא מקליט את הצוות הרפואי
6 במלר"ד בחדר הצוות ובישיבות הצוות ואף הדגיש בפנינו שיש לו המון
7 מידע על החולים ועל הרופאים במלר"ד – מידע אותנו הוא שומר ל"שעת
8 הצורך". בנוסף ציין ד"ר לבנת כי הוא מקליט את ד"ר שוורצפוקס "בכל
9 הזדמנות".

10 37. הואיל וד"ר לבנת נמנע כליל מלחקור את ד"ר שחף ביחס לדברים האמורים – הרי
11 שמקובלת עלינו גרסתה כמפורט לעיל. אם כן, חלקה הראשון של הטענה בתגובת הדוברות
12 לפיו ד"ר לבנת "הצהיר כי מקליט את עובדי ורופאי המיון לרבות מנהל המיון..." הוכח
13 כאמת. הדברים אף מתיישבים היטב עם תצהירו של ד"ר שוורצפוקס ביחס לאירוע מיום
14 9.3.16, במסגרתו פנה אליו ד"ר לבנת באמירה מאיימת לפיה "הוא מצלם אותי בכל רגע,
15 גם כאשר אני שוהה בביתי, שכן יש קבוצה שלמה שעוקבת אחריי!". תצהירו של ד"ר
16 שוורצפוקס בנקודה זו מגובה בהודעת דוא"ל ששלח אל פרופ' דוידסון בזמן אמת, ביום
17 9.3.16, שכותרתה "דר ליבנת שחר" ובמסגרתה עדכן אותו בדברים הבאים:

18 "שלום דר דוידסון
19 נכנס אליי [כך במקור – כ.פ.] הרגע ואמר לי שהוא מצלם אותי כל רגע – גם
20 כשאני בבית
21 יש קבוצה שלמה שעוקבת אחריי
22 לידיעתך"

23 38. עת נשאל על כך התובע במהלך החקירה הנגדית, העיד כי במענה לאמירות מתריסות כלפיו
24 של ד"ר שוורצפוקס, מהן עולה כאילו הוא מקליט את סביבתו, השיב בציניות 'טוב, אני
25 מקליט אותך ויש צוות שלם שמצלם אותך' [עמ' 112, ש' 16-35 לפרוטוקול]. עולה מכאן
26 כי התובע מודה באמירה המיוחסת לו ביחס להקלטתו של ד"ר שוורצפוקס, לרבות
27 באמצעות אחרים, אלא שמעדותו עולה כי עשה כן בהלצה ו/או ציניות מופגנת ולא על דרך
28 של איום.

29 39. אף ד"ר ויינשטיין העידה כי במהלך פגישה שקיימה ביום 6.7.15, עם התובע ובנוכחות ד"ר
30 אילן שלף, התובע, אשר נשאל על ידה האם הוא מקליט את השיחה, השיב "היא כבר אצלך

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 במחשב" [סעיף 22 לתצהיר ויינשטיין ור' עדות ויינשטיין בעמ' 485 ש' 34-31 אודות
2 העובדה שהתובע הרבה לדבר על הקלטות שביצע]. התובע הכחיש תחילה את הדברים
3 המיוחסים לו [עמ' 21 ש' 1], אולם בהמשך חקירתו הסביר כי אלה נאמרו בהלצה ותשובה
4 לשאלה מתגרה שנשאל על ידי ויינשטיין [עמ' 21 ש' 19-24]. ד"ר ויינשטיין הבהירה כי לא
5 התרשמה שמדובר בהלצה, אלא בתשובה רצינית [סעיף 23 לתצהירה]. הבהרה זו לא
6 הופרכה בחקירתה הנגדית.
- 7 40. לא שוכנענו מגרסת התובע לפיה האמירות שנאמרו על ידו ביחס להקלטות וצילומים
8 נאמרו בהלצה. מעדיפים אנו את צבר העדויות מטעם הכללית בהקשר זה. גם בהנחה
9 שעדות התובע בנקודה זו כנה ודבריו אל ד"ר שוורצפוקס ואל ד"ר ויינשטיין לא נאמרו
10 **בכוונת איום**, אף אם כך הבינו אותם ד"ר שוורצפוקס וד"ר ויינשטיין, אין בכך כדי לשנות
11 את מסקנתנו. בהתחשב בהודאת ד"ר לבנת במסגרת הפגישה עם ד"ר שחף ועם מר כהן
12 ביחס לביצוע הקלטות במלר"ד והיקפן כמפורט לעיל, הרי שמבחינה אובייקטיבית יש
13 בסיס לטענה כי באמירה שיצאה מפיו בהמשך, לפיה הוא מצלם ומקליט "בכל מקום",
14 לרבות באמצעות אחרים – יש משום איום, גם אם נאמרה בהלצה. על כן מצאנו כי הטענה
15 בתגובת הדוברות לפיה ד"ר לבנת "איים כי הוא מצלם ומקליט בכל מקום ויש לו צוות
16 שלם שעובד על זה" הוכחה אף היא, בעיקרה, כאמת.
- 17 41. התובע עצמו הוסיף והצהיר כי ביום 12.7.15 פנה גם לעו"ד יצחק לוי, היועץ המשפטי של
18 הכללית [ס' 134 ונספח 27 לתצהיר התובע]. מכתב פנייתו לעו"ד לוי נפתח במילים: "פנייתי
19 אליך נעשית ממקום של אמון ביכולתך להבין ולפעול באופן נמרץ שימנע את המשך המצב
20 הבלתי נסבל, כפי שיפורט בהמשך". במסגרת אותה פניה, התייחס ד"ר לבנת ל"התנהלותו
21 של ד"ר דן שוורצפוקס במישור האישי בסגנון "אני ואפסי עוד", כמו גם בטחונו העצמי
22 המופרז בכישוריו הרפואיים בתחום שאינו בקיא ומיומן בו...". העלה טענות באשר
23 לתפקודו סביב הטיפול במטופלת מסוימת ולקראת סיום, העלה את השאלות הבאות:
- 24 *"עו"ד לוי, האם ד"ר דן שוורצפוקס, הטוען כי הוא מינוי אישי של מנכ"ל
25 הכללית, הוא האיש הנכון במקום הנכון לייצג את מרכז רפואי סורוקה?
26 את הכללית? האם הוא האדם המקצועי בתחום הרפואה הדחופה לגלות
27 רגישות לחולים, לחתור לזהות מצבי חירום רפואיים ולדעת לתת טיפול
28 מציל חיים?"*
- 29 42. אין מחלוקת בין הצדדים להליך זה, כי עקב תלונתו של ד"ר לבנת על טיב הטיפול
30 במטופלת, שכונתה על ידי הצדדים ט.ס., הוקמה ועדת בדיקה מקצועית שפרסמה,
31 בדצמבר 2015, דו"ח ובו מסקנות [נספח 30 לתצהיר התובע]. לטענת הכללית, מדו"ח זה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 עולה כי תלונתו של ד"ר לבנת בעניין הטיפול במטופלת ט.ס הייתה מופרכת. ד"ר לבנת,
2 לעומת זאת, מוצא במסקנות הדו"ח משום אישוש לטענותיו החוזרות ונשנות בדבר
3 ליקויים בתפקודו של ד"ר שוורצפוקס.
4 43. אשר לדעתנו – איננו מקבלות את טענת הכללית לפיה יש בדו"ח מסקנות הוועדה כדי ללמד
5 כי ד"ר לבנת הגיש תלונה מופרכת בעניינה של המטופלת ט.ס. חלק מהמסקנות בדו"ח
6 מצביע על מספר ליקויים ולקחים מקצועיים שיש להפיק מאופן הטיפול במטופלת ודי בכך
7 על מנת לקבוע כי אין מקום לסיווג התלונה כמופרכת. למען הסדר הטוב נבהיר, מנגד, כי
8 דו"ח הוועדה אינו טומן בחובו הטלת אחריות אישית על ד"ר שוורצפוקס בגין מותה
9 המצער של המטופלת ואף קובע בפירוט כי "לא ניתן לקבוע בוודאות את סיבת המוות",
10 כך שהקביעה כי תלונה זו אינה מופרכת אינה מתייחסת לאחריותו של ד"ר שוורצפוקס,
11 שלא הוכחה כלל.
12 44. עם זאת, ד"ר לבנת עצמו הוסיף והצהיר כי ביום 30.11.15, פנה לד"ר שוורצפוקס ולפרופ'
13 דוידסון בדוא"ל, במסגרתו כתב כך [ס' 136 ונספח 29 לתצהיר התובע]:

14 "ד"ר שוורצפוקס,

15 נכבדי,

16 שגית היום וחטאת בחטא היוהרה.

17 ...

18 לא ייתכן שחולים ישמשו אותך לפרוק תסכולך.

19 אני משוכנע כי הנהלת בית החולים תדע לתקן נוהג זה."

20 45. אם כן, פעמים רבות השמיע ד"ר לבנת והעלה על הכתב דברי ביקורת חריפים הכוללים,
21 אף אם בצד ביקורת מקצועית עניינית (ואיננו מכריעות בכך כלל), דברים בוטים ואף
22 מבזים בגנותו של ד"ר שוורצפוקס וביכולתו לתפקד ברמה נאותה כמ"מ מנהל המלר"ד.
23 אלו מוענו הן לגורמים בכירים פנימיים בבית החולים והן לגורמים בכירים חיצוניים
24 בארגון. בפועל כאמור, פעל ד"ר לבנת בנחישות עת נקט בפעולות אקטיביות להשגת מטרה
25 ברורה – כי תינקט פעולה ו/או סנקציה זו או אחרת נגד ד"ר שוורצפוקס.
26 46. בנסיבות אלה, בשים לב לתוכן הדברים בגנותו של ד"ר שוורצפוקס, לריבוי הגורמים
27 בפניהם הועלו ולמטרת העלאתם כאמור, אין לנו אלא לקבוע כי עלה בידי הכללית להוכיח,
28 ולו במאזן ההסתברויות כאמור, שהטענה כי ד"ר לבנת ניהל מאבק נגד ד"ר שוורצפוקס,
29 היא אמת. בנסיבות המתוארות, אף סביר יותר לדידנו, כי גם תלונתו של ד"ר לבנת נגד
30 ד"ר שוורצפוקס במשטרה הוגשה כחלק ממאבק זה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

47. לבסוף, אם בכל האמור לא די הרי שבסיכומי טענותיו, מודה ד"ר לבנת בניהול מאבק נגד ד"ר שוורצפוקס [ס' 39 לסיכומי ד"ר לבנת]. אלא שלגישתו יש לאבחן מאבק אישי ממאבק מקצועי, כאשר מאבקו שלו בד"ר שוורצפוקס לא היה אלא מאבק מקצועי. אין בידנו לקבל אבחנה זאת. אמנם, לכאורה מאבקו של ד"ר לבנת בד"ר שוורצפוקס נשא אופי מקצועי, לנוכח מיקודו בכישוריו ויכולותיו של ד"ר שוורצפוקס במסגרת תפקידו, אלא שניסוח הטענות כלפי ד"ר שוורצפוקס, שעולה פעמים רבות כדי הכפשות והשמצות בלשון לא מקובלת אשר אינה ננקטת באופן שגרתי בין עמיתים למקצוע, מלמד על מאבק שטומן בחובו גם מאפיינים אישיים מובהקים, להבדיל ממאפיינים מקצועיים גרידא.
48. כך למשל שלח התובע לד"ר שוורצפוקס דוא"ל מיום 26.8.15 [נספח 17 לתיק מוצגי הכללית] בו צויין "צביעותך וחוצפתך איננה ראויה לתגובה". אף אם התכתבות זו נסובה על ענין מקצועי, הרי שלשונה הבוטה והמשתלחת מלמדת בבירור על חריגה ממסגרת מקצועית גרידא וירידה לפסים אישיים. כך גם אמירתו הנוקבת והחריפה (לשון המעטה) של ד"ר לבנת, ביום 30.11.15, אל ד"ר שוורצפוקס, במענה לבקשת האחרון מד"ר לבנת להציג בפניו מטופלת במיון, אשר לשונה "כבר הרגת שני חולים במיון" [ר' סעיף 25 לתצהיר ד"ר שוורצפוקס, אשר לא נסתר בחקירתו]. בחקירתו הנגדית לא הכחיש ד"ר לבנת שאמר לד"ר שוורצפוקס, בפני אח וחולים במיון, דברים קשים, אלא ציין כי אינו זוכר שאמר את המילה "הרגתי" ובמילותיו "אני זוכר שאמרתי 'זה החולה ה-3, אם הרגת או לא, אני לא זוכר להגיד לך. לא זוכר'" [עמ' 118 ש' 4-6].
49. האופן בו פנה ד"ר לבנת אל ד"ר שוורצפוקס, ניסוחיו הבוטים ולשונו המשתלחת, אשר אינה מקובלת כלל בשיח בין שני עמיתים למקצוע, מלמדים לטעמנו כי מאבקו בד"ר שוורצפוקס חרג מהתחום המקצועי-רפואי גרידא והפך למאבק אישי. ערות אנו לעובדה שמקום עבודה, מטיבו, הינו כר טבעי לחיכוכים, מקל וחומר חדר מיון בבית חולים, על המורכבות, המתח והלחץ הרב בו נתונים הרופאים העובדים בו, אלא שהשפה העוקצנית והנוקבת בו עשה ד"ר לבנת שימוש חוזר ונשנה, בכתב ובעל פה בפניותיו אל ד"ר שוורצפוקס ובהתייחסויות אליו, חורגת מהתבטאויות שיכולות להינקט, באופן נקודתי ולא על דרך השגרה, במצבי קיצון ולחץ.
50. ממארג העדויות והראיות בענייננו עולה כי מאבקו של ד"ר לבנת בד"ר שוורצפוקס הוא פרי יוזמתו וביצועו הבלעדי וממילא, לא נטען בפנינו אחרת בהליך זה.
51. אם כן, די לנו באמור כדי לקבוע כי הפרסום בדבר ניהול מאבק אישי על-ידי ד"ר לבנת נגד ד"ר שוורצפוקס הוא אמת.
52. הכללית הרחיבה טיעוניה ביחס לכך שתלונות ד"ר לבנת (הן התלונה מושא הכתבה בנוגע למטופל מ.א והן תלונה קודמת בנוגע למטופלת ט.ס) הוגשו ביחס למטופלים שכלל לא טופלו על ידי ד"ר לבנת, נפטרו שניהם במועדים בהם ד"ר לבנת כלל לא היה במשמרת

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 במלר"ד ותלונותיו הוגשו לאחר שנכנס מספר פעמים, בניגוד להנחיות, לתיקים
2 הממוחשבים של המטופלים האמורים, לרבות במועדים שחלו לאחר פטירתם. העובדה
3 שהמטופלים מושא התלונות לא היו מטופליו ונפטרו בזמן שכלל לא היה במשמרת
4 במלר"ד לא הוכחה על ידי ד"ר לבנת. כך גם הוכח כי ד"ר לבנת נכנס לתיקי מטופלים
5 אלה, לרבות לאחר פטירתם. לטענת הכללית התנהלות זו של ד"ר לבנת מצביעה על כך
6 שהתלונות הוגשו אך משיקולים זרים ופסולים ובשל המאבק שנוהל כנגד ד"ר שוורצפוקס.
7 סבורות אנו כי עובדות אלה אכן עשויות להצביע על כך שהתלונה הוגשה גם ממניע שנעוץ
8 במאבק שנוהל נגד ד"ר שוורצפוקס, ברם אין צורך לקבוע בענין מסמרות משממילא
9 שוכנענו, על יסוד ראיות רבות אחרות, כי ד"ר לבנת ניהל מאבק אישי נגד ד"ר שוורצפוקס.

10 **ג.1.ב. האם ד"ר לבנת ניהל מאבקים אישיים גם נגד מנהליו השונים במיון בית החולים**

בעבר?

11
12 53. אין מחלוקת בין הצדדים להליך זה, כי בטרם עבד ד"ר לבנת תחת ניהולו של ד"ר
13 שוורצפוקס כמ"מ מנהל המלר"ד, עבד תחת שני מנהלים בעבר – ד"ר שניר וד"ר ברטל [ר'
14 ס' 40 לסיכומי התובע]. למען הסדר הטוב נציין, כי בנקודה זו בלבד ישנו שוני מהותי בין
15 נוסח תגובת דוברות בית החולים כפי שהופיעה בכתבה העיתונאית לבין הנוסח שהופיע
16 בכתבה המקוונת. בעוד שבכתבה הראשונה צוין כי ד"ר לבנת "מנהל מאבקים אישיים
17 כנגד מנהליו השונים בבית החולים", באחרונה צוין כי הוא מנהל "מאבקים אישיים כנגד
18 מנהליו השונים במיון ביה"ח". בעוד שהנוסח הראשון רחב ועשוי להתפרש ככולל גם
19 מנהלים בכירים מעל למנהלי המלר"ד, הרי שהנוסח האחרון מצומצם יותר ומתייחס,
20 למנהליו של ד"ר לבנת במלר"ד בלבד. הלכה למעשה, אין לכך כל נפקות מעשית לענייננו,
21 לאור אשר הוכח בפנינו כמפורט להלן.

22 54. מכאן לענייננו. התובע עצמו מודה בתצהירו בכך שיחסיו עם ד"ר שניר היו עכורים בתקופה
23 בה שימש האחרון בתפקיד מנהל המלר"ד ומצהיר כי ביום 1.7.13 אף הגיש נגדו, באופן
24 אישי (בצד נתבעים נוספים) תביעה אזרחית, בין היתר בגין התעמרות לה טען מצדו. עקב
25 זאת התנהל הליך משפטי בין הצדדים שהסתיים בפשרה [ס' 90-91 ונספח 6 לתצהיר
26 התובע].

27 55. סבורות אנו כי די בכך על מנת לקבוע כי הרישא של הטענה המופיעה בפתח תגובת
28 הדוברות מושא ענייננו, לפיה "ד"ר לבנת ממשיך ומנהל בשנים האחרונות מאבקים
29 אישיים כנגד מנהליו השונים במיון ביה"ח ובכלל זה כנגד המנהל הנוכחי" היא אמת ככל
30 שהיא נוגעת לד"ר שניר. אין ספק, כי ניהול הליך משפטי נגד ד"ר שניר באופן אישי (בין
31 היתר) הוא, מבחינה אובייקטיבית, בגדר ניהול מאבק אישי נגדו. מאבק זה הגיע לקו
32 הסיום כשנתיים בלבד עובר לפרסום מושא ענייננו, כך שהצגתו כמאבק אישי שנוהל
33 "בשנים האחרונות", ביחס למועד הפרסום, מדויק אף הוא.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

56. ערות אנו לכך, כי במועד בו הוגשה תביעת ד"ר לבנת נגד ד"ר שניר, כבר לא שימש ד"ר שניר בתפקיד מנהל המלר"ד. אלא שאין בך כדי לשנות ממסקנתנו. ראשית, הסיפא של המשפט מושא ענייננו ("ובכלל זה כנגד המנהל הנוכחי") יוצרת אבחנה בין מאבקים אישיים שנטען כי ד"ר לבנת "מנהל בשנים האחרונות" (נכון למועד הפרסום) נגד מנהלי המיון בעבר, למאבקו האישי נגד מנהל המיון הנוכחי דאז. אין בנוסח זה כדי לחייב בהכרח כי המאבקים האישיים נגד מנהליו השונים של ד"ר לבנת במלר"ד בעבר יוחדו רק לתקופה בה עבד תחתם.
57. שנית ועיקר – לאחר שקילת העדויות והראיות שבפנינו שוכנענו כי המאבק האישי של ד"ר לבנת בד"ר שניר, אשר התבטא במאבק המשפטי המתואר לעיל, לא נולד עם הגשת התביעה נגדו, אלא נבנה לאורך זמן, לרבות בתקופה בה ד"ר לבנת עבד תחתיו עת שימש בתפקיד מנהל המלר"ד. הדבר מתחייב מן ההיגיון והשכל הישר ונתמך גם בתצהיר ד"ר לבנת עצמו ובראיות המצורפות אליו מהן עולה כי פנה לגורמים שונים בבית החולים בטענות כלפי ד"ר שניר ויחסו אליו, לרבות הטענה כי חווה התעמרות מצדו [ס' 22, 26, 86 ונספח 17 לתצהיר ד"ר לבנת]. אף אם היה ממש בטענות ד"ר לבנת בנוגע ליחסו והתנהלותו של ד"ר שניר כלפיו, כך שמאבקו נגדו היה מוצדק ונבע מהתעמרותו בו (ואיננו מכריעות בכך) – אין בכך כדי לאיין את עצם קיומו של אותו מאבק אישי. הואיל ומצאנו, כאמור, כי נערמו בפנינו די ראיות למאבק שנוהל על-ידי ד"ר לבנת נגד ד"ר שניר, איננו סבורות כי יש מקום לייחס משקל, במקרה זה, לאי זימונו לעדות בפנינו.
58. לא זה המצב בכל הנוגע לד"ר ברטל. סבורות אנו, כי לא עלה בידי הכללית להוכיח כי ד"ר לבנת ניהל מאבק אישי כלשהו נגד ד"ר ברטל בשנים שקדמו לפרסום מושא ענייננו. הכללית הציגה בפנינו, בהקשר זה, בין היתר, מכתב מאת פרופ' דוידסון אל ד"ר ברטל מיום 24.4.17, תוך ניהול ההליך המשמעותי בעניינו של ד"ר לבנת, במסגרתו בקש פרופ' דוידסון מד"ר ברטל את אישורו הכתוב לדברים שמסר ד"ר ברטל בשעתו בעל-פה, לגבי שני אירועים בינו לבין ד"ר לבנת, כדלקמן:

25 *"כפי שמסרת לנו, במסגרת ויכוח... פנה אליך ד"ר לבנת באמירה "העפתי*

26 *את שניר ואעיף גם אותך"...*

27 *עוד מסרת לנו, כי לאחר שד"ר לבנת הגיש תביעה נגד מספר נתבעים...פנה*

28 *אליך ד"ר לבנת בטענה כי אתה זומנת לעדות בתיק ע"י ד"ר שניר וכי*

29 *בהתאמה הוא (ד"ר לבנת) מגיש כנגדך תביעה..."*

30 59. בדוא"ל ששלח ד"ר ברטל ביום 25.4.17, במענה למכתבו של פרופ' דוידסון [נספח 9, בעמ'

31 87 למקבץ הנספחים של הכללית], השיב כדלקמן:

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 "בהמשך לפנייתך לגבי קיומם של שני הארועים הנדונים בין ד"ר לבנת
2 וביני, הנני מאשר כי שני הארועים הללו אכן התקיימו. הארוע הראשון
3 התרחש אכן באחד הבקרים. היה זה בשנה הראשונה בהיותי ממלא
4 מקום... הארוע השני התרחש מאוחר יותר גם הוא במסגרת ויכוח
5 שהתלהט. לציין כי בשלב מאוחר יותר – כעבור שנתיים של פעילות במלר"ד
6 – השתנתה גישתו ומצאנו דרך לעבוד יחד לשביעות רצוני וארועים כגון
7 אלה לא חזרו על עצמם."
- 8 60. מדוא"ל זה עולה, אמנם, כי ד"ר דוידסון דייק בתיאור שני האירועים החריגים בין ד"ר
9 ברטל לד"ר לבנת במכתבו דלעיל. פרופ' דוידסון חזר על הדברים גם בעדותו [ר' למשל עמי
10 322 ש' 7-11]. מתשובות ד"ר ברטל, הן לד"ר שוורצפוקס והן לתובע עצמו, עלה כי אכן
11 מערכת היחסים בין השניים היתה "רעועה" (לשון ברטל) משך השנים הראשונות בהם
12 שימש ד"ר ברטל כמנהלו של התובע, כך שהאירועים שתוארו ע"י ד"ר שוורצפוקס במכתבו
13 מיום 24.4.17 לא היו אירועים נקודתיים.
- 14 61. יחד עם זאת, עלה מהראיות כי בשנים האחרונות לניהולו של ד"ר ברטל לא כך היו פני
15 הדברים. ד"ר ברטל מצא לנכון לחתום את תשובתו בהקשר זה אל ד"ר שוורצפוקס
16 באמירה לפיה כעבור שנתיים של פעילות במלר"ד, מצאו הצדדים (ד"ר לבנת וד"ר ברטל)
17 דרך לעבוד במשותף לשביעות רצונו של ד"ר ברטל וללא אירועים חריגים. אמירה זו שוללת
18 את הטענה בדבר מאבק אישי של ד"ר לבנת בד"ר ברטל בתקופה אליה היא מתייחסת
19 ("בשנים האחרונות"). אשר למועדים הרלוונטיים בהם מדובר – ד"ר לבנת הציג בפנינו
20 מכתב בחתימתו של ד"ר ברטל מיום 24.8.16, בו ציין, שחור על גבי לבן: "... אכן יחסינו
21 היו רעועים ביותר בתחילת הדרך, עם זאת במעלה הדרך בשנים האחרונות להיותי
22 במלר"ד מצאנו מכנה משותף לשיתוף פעולה בעבודת המלר"ד. בארבע השנים האחרונות
23 שעבדת במיזון תחת ניהולי הפגנת רצינות מקצועית ורצון לסייע הן לי והן למחלקה.."
24 [נספח 51 לתצהיר ד"ר לבנת]. לפיכך, אנו קובעות כי לא עלה בידי הכללית להוכיח כי ד"ר
25 לבנת ניהל מאבק אישי נגד מנהל המלר"ד הקודם, ד"ר ברטל, "בשנים האחרונות" נכון
26 למועד הפרסום.
- 27 62. לא נעלם מעינינו אותו דוא"ל ששלח ד"ר ברטל לד"ר שוורצפוקס ביום 6.1.16 ובו ציין:
28 "על 3 תיקים העולם עומד (אצל שחר): תיק שני (סגור). תיק ברטל (סגור) ועתה תיק
29 שוורצפוקס (בהתהוות)" [נספח 10 למקבץ הנספחים של תצהירי הכללית]. אלא שהדוא"ל
30 במסגרתו ציין ד"ר ברטל "כי בשלב מאוחר יותר – כעבור שנתיים של פעילות במלר"ד –
31 השתנתה גישתו ומצאנו דרך לעבוד יחד לשביעות רצוני וארועים כגון אלה לא חזרו על
32 עצמם", נשלח ביום 25.4.17 – חודשים לאחר מכן. אמירותיו של ד"ר ברטל בשתי הודעות

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 הדוא"ל הללו אינן מתיישבות זו עם זו על פני הדברים. בנסיבות אלו, סבורות אנו כי שומה
2 היה על הכללית, כמי שנושאת בנטל כאמור, להביא בפנינו את עדותו של ד"ר ברטל ליישוב
3 הסתירה האמורה ולצורך הוכחת טענתה לפיה ד"ר לבנת ניהל מאבק אישי גם נגד ד"ר
4 ברטל. אלא שהיא לא עשתה כן ומכאן מסקנתנו דלעיל, לפיה טענת הכללית בהקשר זה
5 לא הוכחה, ולו בשל אי זימונו של ד"ר ברטל לעדות.
- 6 63. נדגיש, כי נפרדת היא שאלת תום הלב בעצם העלאת טענה זו במסגרת תגובת דוברות בית
7 החולים. לאור נוסח הדוא"ל ששלח ד"ר ברטל לד"ר שוורצפוקס ביום 6.1.16, כמצוטט
8 לעיל, מקובלת עלינו טענת הכללית לפיה הטענה בדבר מאבקים אישיים של ד"ר לבנת
9 במנהליו בעבר נטענה תוך אמונה כנה באמיתותה. כך עלה גם מעדותו המהימנה של פרופ'
10 דוידסון במסגרת החקירה הנגדית [עמ' 293, ש' 9-13; עמ' 332, ש' 7-11 לפרוטוקול]. אלא
11 שאין בכך כדי להעלות או להוריד לשאלת תחולתה של הגנת אמת הפרסום. לכך נחזור
12 להלן, במסגרת הדיון בתחולת ההגנה הקבועה בסעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע.
- 13 64. מכל מקום, משקבענו לעיל כי ד"ר לבנת ניהל מאבק אישי נגד ד"ר שניר, מנהל המלר"ד
14 בעבר בשנים שקדמו לפרסום ונגד ד"ר שוורצפוקס מ"מ מנהל המלר"ד נכון למועד
15 הפרסום – די לנו בכך כדי לקבוע כי המשפט לפיו "ד"ר לבנת ממשך ומנהל בשנים
16 האחרונות מאבקים אישיים כנגד מנהליו השונים במיון ביה"ח ובכלל זה כנגד המנהל
17 הנוכחי" הוא אמת. כך גם לגבי המשפט המקביל בכתבה העיתונאית, המתייחס למנהליו
18 השונים של ד"ר לבנת בבית החולים.
- 19 **ג.1.ג. האם תלונות הוגשו נגד ד"ר לבנת הן על ידי צוות העובדים והן על ידי מטופלים?**
20 **האם התנהגותו נבדקה, נכון למועד הפרסום, לקראת הליך משמעותי?**
- 21 65. הוכח בפנינו כי הטענה בתגובת דוברות בית החולים לפיה תלונות הוגשו נגד ד"ר לבנת על
22 ידי עובדים ומטופלים כאחד – היא אמת לאמיתה. מכתבי התלונה צורפו לתיק, שחור על
23 גבי לבן, על-ידי הכללית [למשל נספחים 56, 61, 63, 66-72 למקבץ הנספחים לתצהירי
24 הכללית], כך שקשה שלא לתמוה על התכחשותו של התובע לקיומם [על החריגות של צבר
25 התלונות והיקפן ר' עדות פרופ' דוידסון עמ' 328 ש' 4-13].
- 26 66. בהקשר זה, טוען ד"ר לבנת כי הואיל ובהסכם הפשרה אליו הגיע מול הכללית בתביעה
27 שניהל נגדה שנים עובר לפתיחתו של הליך זה במסגרת ת"א 775-07-13 (אותה תביעה
28 שנזכרה לעיל וששמסגרתה נתבע גם ד"ר שניר באופן אישי וכן נתבעו נתבעים נוספים, להלן
29 – **תביעתו הראשונה של ד"ר לבנת**), הצהירה הכללית והתחייבה כי היא מוותרת על כל
30 זכות או טענה בגין העבר. לפיכך, כך לגישת ד"ר לבנת, הרי שהכללית מנועה "... מטעמי
31 השתק ומניעות להציג כל ראיה הסותרת זאת, ובכלל זה להסתמך על תלונות עבר...". אין
32 בידנו לקבל טענה זו, שממילא כבר נדחתה על ידי מותב אחר בבית דין זה במסגרת פסק

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 דין חלוט [סע"ש (אזורי ת"א) 6508-08-16 ד"ר לבנת - שירותי בריאות כללית פס' 17-26]
- 2 [(28.8.16)]. בהקשר זה מצאנו להוסיף את הדברים הבאים:
- 3 67. דוקטרינת מעשה בית דין, נשענת על שני אדנים - השתק עילה והשתק פלוגתא [בר"ע
- 4 (ארצי) 15310-11-12 גזעון גולדפינגר נ' קונספט שיווק מוצרי אופנה (1995) בע"מ
- 5 [(15.01.2013)].
- 6 השתק עילה מתקיים מקום שתביעה נדונה לגופה והוכרעה על ידי בית משפט מוסמך,
- 7 ושוב אין להיזקק לתביעה נוספת בין אותם בעלי הדין או חליפיהם, אם זו מבוססת על
- 8 עילה זהה [רע"א 6830/00 ברנוביץ נגד תאומים (1.7.03)].
- 9 השתק פלוגתא מתקיים שעה שבשני ההליכים מעוררת הפלוגתא שאלה עובדתית זהה,
- 10 שההכרעה בה דרושה וחיונית לתוצאת פסק הדין, התקיימה התדיינות ביחס לפלוגתא
- 11 ולבעל הדין שנגדו מועלית טענת ההשתק ניתן יומו בבית המשפט ביחס לאותה הפלוגתא
- 12 וההתדיינות הסתיימה בקביעת ממצא פוזיטיבי בפלוגתא (לא די בדחיה מחוסר הוכחה)
- 13 [דב"ע (ארצי) נה/3-103 עויסאת מחמוד נגד הוד חפר בע"מ (29.10.96), דב"ע (ארצי)
- 14 נה/3-13 הנרי אסלנוב נגד עיריית טבריה (26.3.96)].
- 15 68. תביעתו הראשונה של ד"ר לבנת, אשר בגינה הועלתה טענת השתק, היא תביעה אזרחית
- 16 נגד הכללית וגורמים נוספים אחרים שעילתה המרכזית התעמרות בעבודה והתנכלות
- 17 תעסוקתית, על רקע מקרה שבגינה נוהל נגד התובע הליך פלילי, אשר בסופו זוכה מאשמת
- 18 תקיפת מלווה של מטופלת. ברי כי עילת התביעה האמורה אינה זהה ואינה דומה כלל
- 19 לעילת התביעה שבפנינו ומשכך מעשה בית דין כלל לא יכול לקום בענייננו מכוח השתק
- 20 עילה.
- 21 69. מעשה בית דין, במקרה זה, יכול היה לקום, אם בכלל, מכוח הכלל בדבר השתק פלוגתא.
- 22 אלא שלשם כך צריכים להתקיים ארבעה תנאים מצטברים [בר"ע (ארצי) 29723-11-20
- 23 אלגרישי - המוסד לביטוח לאומי (18.1.22)]: בשני ההליכים מעוררת הפלוגתא שאלות
- 24 עובדתיות ומשפטיות זהות; התקיימה התדיינות ביחס לפלוגתא ולבעל הדין שנגדו מועלית
- 25 טענת ההשתק ניתן יומו בבית המשפט ביחס לאותה הפלוגתא; ההתדיינות הסתיימה
- 26 בקביעת ממצא פוזיטיבי בפלוגתא; וההכרעה דרושה וחיונית לתוצאת פסק הדין.
- 27 70. התביעה הראשונה של ד"ר לבנת במסגרתה נחתם הסכם הפשרה בין התובע לכללית
- 28 ולנתבעים נוספים נסוב, כאמור, על טענותיו של ד"ר לבנת לפיהן חווה התעמרות מצדו של
- 29 מנהל המלר"ד דאז ד"ר שניר ועל ההליך הפלילי שנוהל נגדו, בעטיו נגרמו לו לטענתו
- 30 נזקים, בגינם תבע פיצוי. אין כל זהות בין השאלות העובדתיות והמשפטיות שנדרשו
- 31 להכרעה בהליך האמור לבין אלו הנדרשות להכרעה בענייננו. אף אם קיומם של מכתבי
- 32 תלונה נגד התובע עלה במסגרת אותו הליך ואף אם התגלעה שם מחלוקת בעניין

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 האותנטיות של מכתב תלונת האחיות נגד ד"ר לבנת כפיי שעולה מטענותיו [ס' 92, 295
2 לתצהיר ד"ר לבנת] – הרי שלא הוכח כי זו היתה לב המחלוקת ויש להניח, מקריאת
3 המסמכים שהוגשו בהקשר זה, שלא היתה זו לב המחלוקת. ממילא לא הוכח בפנינו כי
4 נקבע כל ממצא פוזיטיבי בפלוגתא זו. בנוסף, התביעה הראשונה שהגיש ד"ר לבנת
5 הסתיימה בפשרה שקיבלה תוקף של פסק דין, לא הוכח כי לכלית ניתן יומה על מנת
6 להעלות את מלוא טענותיה ביחס לפלוגתאות הרלבנטיות וממילא מטבע הדברים לא נקבע
7 כל ממצא פוזיטיבי, משניתן תוקף של פסק דין להסכם פשרה. כך או כך, אין מדובר כאמור
8 באותן פלוגתאות, ודי לנו בכך כדי לקבוע כי אין בפנינו כל השתק פלוגתא ואין בהסכם
9 הפשרה הנ"ל כדי למנוע את אזכורם של מכתבי תלונה נגד ד"ר לבנת אשר קדמו לו.
- 10 71. הרבה למעלה מן הצורך נוסף, כי אף אם יש ממש בטענות ד"ר לבנת לפיהן מכתב תלונת
11 האחיות נגדו זויף (ואיננו מכריעות בכך משהדבר לא נדרש להכרעה בתובענה שבפנינו) הרי
12 שדי ביתרת מכתבי התלונה שהוצגו בפנינו, מטעם עובדים ומטופלים כאחד, על מנת לקבוע
13 כי הטענה לפיה תלונות מעין אלו הוגשו היא אמת. טענותיו של ד"ר לבנת, לפיהן מדובר
14 בתלונות שלא בוררו ו/או כי משקלן היחסי של התלונות ביחס להיקף החולים בהם טיפל
15 לאורך שנות עבודתו הרבות אף הן, אינן רלוונטיות מקום בו השאלה העומדת להכרעה
16 היא האם "תלונות הוגשו" בעניינו, כפי שנכתב בתגובת הדוברות. כאמור, התשובה
17 חיובית.
- 18 72. אין מחלוקת בין הצדדים להליך זה כי ביום 1.5.16, כחודש לאחר הפרסום מושא ענייננו,
19 הוגשה קובלנה משמעתית נגד ד"ר לבנת [נספח 1 למקבץ הנספחים לתצהירי הכללית].
20 בסיכומיו, טוען ד"ר לבנת כי דובר ב"תכנית מגרה" שתכליתה לתפור לד"ר לבנת הליך
21 משמעותי על מנת לסלקו", שהוכנה מבעוד מועד והוצאה לפועל רק לאחר הפרסום מושא
22 ענייננו [ס' 10 לסיכומי הטענות מטעם ד"ר לבנת]. אלא שמדובר בסברה מרחיקת לכת
23 שהועלתה לראשונה בסיכומים, תוך הרחבת חזית שאיננו מתירות ושאינה נטועה כלל
24 בחומר העדויות והראיות שבפנינו. נוסף כי מסיפא סעיף 12 לסיכומי התשובה של התובע
25 לא ברור האם עודנו עומד על הטענה (בשים לב לטענתו שם לפיה **כתשעה חודשים, עובר**
26 **לפרסום**, פעלו לכאורה על מנת "לתפור לתובע תיק משמעת" לכאורה). כך או כך, פרופ'
27 דוידסון הצהיר והעיד בחקירתו, כי לאורך זמן רב ועוד בשנת 2015, עובר לפרסום תגובת
28 הדוברות מושא ענייננו, נערכה הכללית לקראת ההליך המשמעותי בעניינו של ד"ר לבנת
29 [ס' 8 לתצהיר פרופ' דוידסון – שלא נסתר; עמ' 284, ש' 24-28 ועמ' 293 ש' 26 עד עמ' 294
30 ש' 22, עמ' 361 ש' 21-12]. ד"ר ויינשטיין הצהירה אף היא כי מחודש יוני 2015 או בסמוך
31 לכך נערכה הכללית להליך משמעותי בעניינו של התובע [סעיף 15 לתצהיר ד"ר ויינשטיין
32 אשר לא נסתר בחקירתה הנגדית]. הוכח, אפוא, כי הטענה לפיה במועד הפרסום מושא
33 ענייננו (3.4.16) נבדקה התנהגותו של ד"ר לבנת לקראת הליך משמעותי – אף היא אמת.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

ג.1.ד. עניין ציבורי

73. אם כן, עמדנו על כל אחת ואחת מהטענות העובדתיות הכרוכות בתגובה מושא המחלוקת ומצאנו כי אלו מקיימות את יסוד האמת הדרוש לחציית שערי הגנת אמת הפרסום הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע. הלכה היא כי יסוד "העניין הציבורי" הנדרש לתחולת ההגנה האמורה, לעומת זאת, " ... ייבחן ביחס לפרסום בכללותו, ומבלי לפצלו לחלקים שונים" [פרשת **ישראייר** הנ"ל, פס' 20].

74. בית הדין הארצי לעבודה מצא כי פרסום פרסונלי מהסוג הנדון בענייננו, "לא בהכרח יהא בעל "ענין ציבורי" ביחסי עבודה" [פרשת **ישראייר**, פס' 21-23], עם זאת נפסק:

"אין לטעמינו מקום למסקנה גורפת כי פרסום פרסונלי לעולם אינו יכול להיות בעל" ענין לציבור, "כשבענין זה יש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו לרבות אופן הפרסום, תכליתו, היקף הפרסום ושאר נסיבות הענין... מוכנים אנו להניח כי ייתכנו נסיבות בהן פרסום מוקדם מטעם הנפגע יוצר ענין ציבורי בפרסום המאוחר של המפרסם, וזאת ביחס לגרסתו ונקודת ראותו. יחד עם זאת, נדרשת לטעמינו זיקה בין הפרסום מטעם הנפגע לפרסום המאוחר נשוא התובענה".

75. בענייננו, זיקה זו מבוססת כדבעי. סביר יותר, ולו במאזן ההסתברויות, כי תגובת בית החולים מושא התביעה לא הייתה באה לאוויר העולם אלמלא פרסום הכתבות, המגוללות בפרוטרוט את תלונתו של ד"ר לבנת במשטרה, כפי שתוארה במכתב בא כוחו.

76. חרף הניסיון להצניע זאת – הוכח בהליך זה כי בא כוחו של ד"ר לבנת דאז, אשר מטבע הדברים פעל מטעמו, הוא שהביא לידי פרסום תוכן מכתבו ובתוך כך הביא לפרסום טענות ד"ר לבנת במסגרת התלונה שהגיש במשטרה נגד ד"ר שוורצפוקס. התובע נאלץ להודות בדברים לבסוף, בחקירתו הנגדית [עמ' 195, ש' 11-27 לפרוטוקול]:

" העד, ד"ר לבנת: אני יודע ששקלאר אמר שהוא מתכוון לקדם את העניין הזה הלאה.

עו"ד גולן רותם: בתקשורת?

העד, ד"ר לבנת: בתקשורת. וזה הכל. אני לא, מתי בדיוק שקלאר דיבר עם, עם עיתונאי כזה או אחר זה עניין שלו. אני יודע באיזשהו שלב ששקלאר אומר תשמע, אין ברירה אני מתכוון לפנות לתקשורת. בסדר. שוב, זה נעשה כאקט אחרון אחרי, אני זוכר שקצת פחדתי מזה. זה נעשה כאקט אחרון. הוא לא, למרות שהעלו את האפשרות הזאת מההתחלה, אני בלמתי את זה ואמרתי שאני מתנגד. אני זוכר שאני אמרתי על ההתחלה,

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 על המפגש הראשון. הוא אמר דבר כזה זה רק תקשורת, אמרתי לו לא. אני
 2 סומך על המנכ"ל. תיתן לי למצות את האפשרויות המוסדיות. ולצערי זה
 3 לא הלך. זה לא הלך. הוא מההתחלה אמר תשמע, דבר כזה אפשר לפתור
 4 רק בתקשורת. ואני בלמתי ואמרתי לא, תיתן לי צ'אנס. אני זוכר שהלכתי
 5 אחרי זה דיברתי עם קב"ט הארצי של הכללית. ניסיתי בכל דרך להעיר את
 6 האנשים, להעיר אותם, לנענע אותם. להגיד להם צריך לחקור מה קרה כאן.
 7 זה לא הלך.
 8 ש: וכשהרגשת שכלו כל הקיצים נתת לו אור ירוק?
 9 ת: זה למעשה הוא כל הזמן בעורף פמפם לי עם זה.
 10 ש: בסדר. אבל אני אומרת בסופו של דבר אתה לא אמרת לו, לא בלמת
 11 אותו,
 12 ת: לא."

13 77. כך גם ד"ר לורן אבישר, עדה מטעם התובע, אישרה בחקירתה הנגדית כי התובע ציין בפניה
 14 שהוא זה אשר עומד מאחורי פרסום הכתבות [עמ' 277 ש' 33-30].
 15 78. הוכח אפוא כי פרסום תוכן מכתבו של בא כוח ד"ר לבנת דאז, בכל הנוגע לטענותיו נגד
 16 ד"ר שוורצפוקס ובית החולים, כפי שמופיע בגדרי הכתבות – הוא פרסום מטעמו של ד"ר
 17 לבנת. מן הפרסום המוקדם מטעם ד"ר לבנת, עשוי היה לעלות כי את מלר"ד בית החולים
 18 הציבורי סורוקה, הנותן שירות לרבים מתושבי דרום הארץ מדי יום, מנהל אדם המסוגל,
 19 לכאורה, בין אם במחשבה פלילית ובין אם ברשלנות, להקריב חיים של מטופל על מזבח
 20 חזות היעילות במלר"ד.
 21 79. פרסום מוקדם זה, מטעמו של ד"ר לבנת, יוצר ללא ספק עניין ציבורי משמעותי בנוגע
 22 לגרסתו ולנקודת ראותו של בית החולים בהתייחס לטענות מרעידות אמות הסיפין של
 23 ד"ר לבנת שפורטו במסגרתו. קל וחומר, מקום בו הן מושמעות דווקא מבין שורות בית
 24 החולים על-ידי לא אחר מאשר רופא בכיר במלר"ד, המחזיק במומחיות בתחום הרלוונטי
 25 ומועסק תחת ניהולו של מי שנגד שיקול דעתו המקצועי והמוסרי הוא יוצא.
 26 80. בהקשר זה נזכיר, כי ד"ר לבנת מוצג בכתבות בשמו המלא ובתואר תפקידו כרופא בכיר
 27 במלר"ד סורוקה, בצד תמונת פניו. בנסיבות העניין, נוצר מצב לא שגרתי, בו גופו של עניין
 28 נכרך בגופו של אדם עוד במסגרת הפרסום המוקדם מטעמו, באופן שכבל את הפרסום
 29 המאוחר מושא ענייננו להתייחסות משולבת לגופו של עניין ולגופו של אדם כאחד. במילים
 30 אחרות, אנו סבורות כי בנסיבות העניין הייחודיות, לא היה מנוס בפני בית החולים
 31 מהתייחסות פרסונלית לד"ר לבנת, במסגרת הפרסום מושא ענייננו, אליו נגררה בעל כרחך
 32 כתוצאה מהפרסום המוקדם. שהרי, לאור זהותם של "המאשים" ו"המואשם" במקרה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 זה, עשוי הקורא הסביר לתפוס את טענותיו המטלטלות של ד"ר לבנת כאמת מוחלטת.
2 אמנם, בפיו של ד"ר לבנת טענות ביחס להיקף העיסוק הפרסונלי בו לעומת היקפה של
3 ההתייחסות לגוף העניין בתגובת הדוברות, שהייתה לגישתו לקונית. אף שמוסכם עלינו כי
4 חלקה הארי של תגובת הדוברות נגע להיבט הפרסונלי בהתייחסו לד"ר לבנת באופן אישי
5 (ובכך נעסוק בהמשך, בהקשר לסבירות ולמידתיות שבתגובת הדוברות), אין בכך כדי
6 להצדיק קביעה לפיה נפל, במקרה זה, דופי, בעצם ההתייחסות הפרסונלית לד"ר לבנת.
7 81. דעתנו היא שהבאת המידע מושא תגובת דוברות בית החולים בעניינו של ד"ר לבנת היה
8 בה כדי לתרום ליכולתו של הציבור לגבש דעתו ביחס למהימנות הטענות שהעלה כלפי ד"ר
9 שוורצפוקס ובית החולים, היוצרות, כאמור, עניין ציבורי משמעותי. אנו קובעות, אפוא,
10 כי במידע מושא תגובת דוברות בית החולים כשלעצמו היה משום עניין ציבורי. הדברים
11 מקבלים משנה תוקף, נוכח עמדתו של בית המשפט העליון ברע"א 2572/04 פריג' נ' "כל
12 הזמן" ואח' (16.6.08) בפס' 18 (להלן – עניין פריג') לפיה:

13 *"עצם העובדה שהמבקש עצמו שיתף פעולה עם הפרסום אודות התלונה*
14 *שהגיש – ועל פי הנטען אף יזם את הפרסום – יש בה לטעמי משום הסכמה*
15 *משתמעת שלו להיבטים הציבוריים שבהגשת התלונה..."*

16 82. בהשאלה לעניינו – אילולא סבר ד"ר לבנת עצמו כי לתלונתו היבטים ציבוריים, סביר כי
17 זו לא הייתה מובאת לידי פרסום מטעמו, כפי שהוכח בהליך זה. ההיבט הציבורי של
18 הדברים, בראי ד"ר לבנת עצמו, עולה בבירור גם מעדותו בנוגע ל"הד התקשורת" שברור
19 כי יעורר פרסום מסוג זה.

20 83. מכאן למסקנתנו לפיה הטענות העובדתיות בתגובת דוברות בית החולים מושא התביעה
21 חוסות תחת הגנת אמת הפרסום הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע.

22 84. נותרה להכרעתנו השאלה אם הדברים עמם נפתחת התגובה ("אנו שוללים מכל וכל את
23 הטענות שמועלות על ידי ד"ר שחר לבנת בדבר הריגה או כל עבירה אחרת. התלונה
24 האמורה הינה מופרכת לחלוטין"), שאינם בבחינת טענות עובדתיות כאמור – חוסים אף
25 הם תחת הגנה.

26 **ג.2. התלונה "מופרכת לחלוטין" – הבעת דעה מוגנת?**

27 85. כאמור, בפתח תגובת דוברות בית החולים צוין כך: "אנו שוללים מכל וכל את הטענות
28 שמועלות על ידי ד"ר שחר לבנת בדבר הריגה או כל עבירה אחרת. התלונה האמורה הינה
29 מופרכת לחלוטין" (להלן – המשפט הפותח). ראוי לציין, כי שני הצדדים להליך זה הרחיבו
30 את היריעה באופן משמעותי מעבר לנדרש לצורך ההכרעה בתביעה ובתוך כך, עסקו גם
31 בשאלת אמיתותן או אי אמיתותן של טענות ד"ר לבנת נגד ד"ר שוורצפוקס כפי שפורטו

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 בכתבות. עם זאת, מקום בו אין בפנינו תביעה בעילת לשון הרע נגד ד"ר לבנת, הרי שאין
 2 מקום לדיון בשאלת אמיתות טענותיו כלפי ד"ר שוורצפוקס ובית החולים, כפי שפורטו
 3 במסגרת הכתבות. מדובר בשאלה עובדתית ומשפטית המתחייבת מן הדיון בהגנת אמת
 4 הפרסום על-פי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע ו/או בתום הלב (או העדרו) בפרסום, הנדרש
 5 לתחולת הגנות סעיף 15 לחוק. אלא שהפרסום העומד לבחינה בענייננו, כאמור, אינו
 6 פרסומן של טענות ד"ר לבנת בגדרי הכתבות, אלא פרסום תגובת דוברות בית החולים
 7 במענה לטענות אלו [השוו: ע"פ 8735/96 **ביטון נ' קופ**, נב(1) 19 בפס' 9 (1998) (להלן –
 8 **עניין קופ**)]. בנסיבות אלו איננו מוצאות מקום להתייחסות לטענות הצדדים בסוגיה
 9 האמורה, לרבות ביחס לעדויות ד"ר אבישר וד"ר אסטיס, שנסובו על כך.
- 10 86. המחלוקת הרלוונטית לענייננו ואשר עומדת להכרעה היא, אפוא, אם המשפט הפותח את
 11 תגובת הדוברות חוסה תחת איזו מהגנות חוק איסור לשון הרע, אם לאו. נקדים ונציין, כי
 12 רואות אנו עין בעין עם הכללית, אשר טענה לתחולתן של הגנות מכוח סעיפים 15(4), 15(6)
 13 ו/או 15(7) לחוק איסור לשון הרע [ר' ס' 154 לסיכומי הכללית] ולו ביחס למשפט הפותח
 14 את תגובת הדוברות.
- 15 87. כך, סעיף 15(4) לחוק פורש את הגנתו על ביטוי, כאשר "הפרסום היה הבעת דעה על
 16 התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי,
 17 או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות". נפסק,
 18 כי בבוחנה האם עומדת למפרסם הגנה זו, תעיין ערכאת השיפוט בפרסום כמכלול בכדי
 19 לקבוע מהו "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני "הקורא הסביר" או "האדם
 20 הרגיל" [עניין קראוס הנ"ל].
- 21 88. נדגיש, כי האבחנה בין המשפט הפותח לבין הטענות העובדתיות מושא המחלוקת בתגובת
 22 הדוברות, לצורך ניתוח תחולת הגנת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע, מתחייבת מן
 23 ההלכה, לפיה:

24 " ... חייבת להיות בכל פרסום, המבקש לחסות בצל כנפי סעיף 15 (4),
 25 הפרדה ברורה בין תיאור העובדות ובין הבעת הדעה על אותן עובדות. עצם
 26 הערבוב בין שני מרכיבים אלה עלול לערפל את הכתוב ולאפשר "הגנבת"
 27 עובדות בלתי-נכונות משמיות אל תוך הבעת הדעה. הכותב חייב לציין על
 28 איזה עובדות הוא מסתמך - ואלה חייבות להיות נכונות (פרט לפרטי-לוואי
 29 שאין בהם פגיעה של ממש), ומשציין את העובדות, מותר לו להסיק מהן
 30 את מסקנותיו בדרך הבעת דעה עליהן, אך בתנאי שהוא מבהיר ומבדיל בין
 31 עובדה ובין מסקנה."

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 ; [ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עתון "הארץ" בע"מ, לב(3) 337 (1978);
2 ר' גם: ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' גדעון ספירו, מו(3) 048 (1992)]
3 89. מכל מקום, נחה דעתנו כי המשפט הפותח את תגובת דוברות בית החולים מקיים את
4 יסודות הגנת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע. כאמור, קבענו לעיל כי האמירה "אנו
5 שוללים מכל וכל את הטענות שמועלות על ידי ד"ר שחר לבנת בדבר הריגה או כל עבירה
6 אחרת. התלונה האמורה הינה מופרכת לחלוטין" היא הבעת דעה. הבעת הדעה האמורה
7 נוגעת להתנהגותו של ד"ר לבנת בעצם העלאת הטענות מושא התלונה שהגיש במשטרה
8 (כאשר אין מחלוקת עובדתית בין הצדדים להליך זה ביחס לעצם העלאת הטענות במסגרת
9 תלונה במשטרה וביחס לתכנון), בעוד שהדעה ביחס להתנהגות זו היא שהטענות שהועלו
10 מופרכות לחלוטין, על כל המשתמע מכך. מקום בו קבענו לעיל, כי תלונתו של ד"ר לבנת,
11 מעצם טבעה ומהותה, כמו גם לאור זהות הגורם שמפיו יצאה ושכלפיו היא מופנית – יצרה
12 עניין ציבורי, הרי שהבעת הדעה היא לגבי התנהגות ד"ר לבנת "בקשר לענין ציבורי".
13 90. בתגובת הדוברות מושא ענייננו ישנה הפרדה ברורה בין העובדות המועלות ביחס לד"ר
14 לבנת, לבין הבעת הדעה באשר לנכונות הטענות שהעלה בתלונתו למשטרה. הבעת הדעה,
15 "אינה חייבת להיות נכון [כך במקור – כ.פ.]. מבחינה עובדתית, ובלבד שאדם סביר יכול
16 היה להסיק את המסקנה המשמיצה מעובדות נכונות בעיקרן, שעליהן התבססה הדעה"
17 [עניין פריג' הני"ל]. הבעת הדעה מושא ענייננו הובאה בצד הטענות העובדתיות המפורטות
18 מיד אחריה בתגובת הדוברות ואשר נועדו לתמוך בה. כבר קבענו לעיל כי עובדות אלו הן
19 אמת ואנו סבורות, כי אדם סביר יכול היה להסיק כי יש לשלול את טענותיו של ד"ר לבנת
20 כלפי ד"ר שוורצפוקס מכל וכל ו/או כי אלו מופרכות לחלוטין, מתוך אותן עובדות. כאמור,
21 לעניין המידה והסבירות נייחד להלן פרק נפרד, אך נבהיר כבר עתה, כי מצאנו שתגובת
22 דוברות בית החולים עומדת גם בסטנדרטים אלו ועל כן, נעשתה בתום לב. אנו קובעות,
23 אפוא, כי גם על המשפט הפותח את תגובת דוברות בית החולים פרושה הגנת חוק איסור
24 לשון הרע ולו מכוח סעיף 15(4) לחוק.
25 91. למען לא תצא פסיקתנו חסרה, נוסיף ונציין כי לדידנו חלות במקרה זה הגנות נוספות ביחס
26 למשפט הפותח את תגובת הדוברות. כך קובע סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע:

27 "הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת
28 שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר
29 כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של
30 הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה"

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

92. בענייננו, הפרסום טומן בחובו ביקורת על פעולה פומבית שעשה הנפגע, ד"ר לבנת – היא העלאת טענותיו מושא התלונה למשטרה. בעניין פרג', ציין בית המשפט העליון בהקשר זה:

"... הגשת תלונה במשטרה אינה פעולה שנעשית בפומבי מטיבה. ואולם, בנסיבות המקרה שלפנינו – כאשר נטען, ולא הוכחש, כי המבקש הוא שפנה לעיתון על-מנת שידווח על דבר הגשת התלונה ואף הוסיף ביאורים ופרשנות משלו – יש לראות בהגשת התלונה, ובראיון בקשר אליה, כפעולה שהמבקש ביצע בפומבי, ואשר בהתייחס אליה הביע המשיב 5 את ביקורתו..."

93. הדברים יפים לענייננו בשינויים המחויבים, מקום בו הוכח בהליך זה כי פומביות תלונתו של ד"ר לבנת נעוצה בכך שפרטיה של תלונתו פורסמו מטעמו בכתבות. הביקורת על הפעולה הפומבית, שהיא גם הבעת דעה על מעשיו או דעותיו של ד"ר לבנת כפי שנתגלו בעצם העלאת הטענות מושא התלונה במשטרה, היא בשלילתן מכל וכל והבעת הדעה כי מדובר בתלונה מופרכת לחלוטין, על כל המשתמע מכך. אם כן, **המשפט הפותח את תגובת הדוברות חוסה אף תחת כנפי הגנת סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע.**

94. הדברים יפים גם ביחס להגנת סעיף 15(7) לחוק איסור לשון הרע, לפיו:

"הפרסום היה הבעת דעה על התנהגותו או אפיו של הנפגע בענין שבו המואשם או הנתבע ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, והפרסום היה מוצדק על ידי היותו ממונה כאמור"

95. כאמור, בכותרתן של הכתבות מתנוססות המילים "רופא מאשים רופא..." ולא בכדי. כפי שציינו לעיל, זהותם של המאשים והמואשם במקרה זה, רופא בכיר במלר"ד סורוקה ומ"מ מנהל המלר"ד, תחתיו הוא מועסק – ללא ספק תרמה לעניין הציבורי שנוצר סביב התלונה במשטרה והפרסום מושא ענייננו. כבר קבענו לעיל כי הפרסום היה הבעת דעה על התנהגותו של ד"ר לבנת בעצם העלאת טענות, שלדידו של בית החולים הן בגדר טענות מופרכות לחלוטין. אף אין ספק כי במועד הפרסום היה בית החולים ממונה על ד"ר לבנת מכוח חוזה העבודה בין השניים.

96. בנסיבות העניין, סבורות אנו כי ההתנהגות האמורה, קרי – העלאת הטענות כאמור, היא "בעניין שבו.. הנתבע ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה". שהרי, מדובר בשניים מרופאי המלר"ד המועסקים בבית החולים, האחד בכפיפות לשני, והעלאת הטענות שטען ד"ר לבנת כלפי ד"ר שוורצפוקס, ככל שהן אכן מופרכות לחלוטין כדעתו של בית החולים (וכפי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 שיפורט בפרק העוסק בתום הלב להלן, הוכח שכך) יש בה לכל הפחות כדי פגיעה חמורה
 2 בחובות האמון והזהירות החלות על ד"ר לבנת כלפי מעסיקו. אף יש בה כדי לפגוע במרקם
 3 יחסי העבודה במלר"ד בכללותו, מעבר לפגיעה הברורה (או שמא העמקת הקרע הקיים)
 4 בין ד"ר לבנת לד"ר שוורצפוקס. מטעמים אלו, אף סבורות אנו כי הפרסום היה מוצדק
 5 על-ידי היותו של בית החולים ממונה על ד"ר לבנת. מכאן, שאף הגנת סעיף 15(7) לחוק
 6 איסור לשון הרע פורשת את חסותה על המשפט הפותח את תגובת דוברות בית החולים.
 7 ג.3. הגנת סעיף 15(10) לחוק – הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע

שפורסמה קודם לכן

9 97. סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע, קובע כדלקמן:

10 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם
 11 המואשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

12 ...

13 הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם
 14 לכן;"

15 98. דהיינו, על מנת לחסות תחת כנפיה של הגנה זו, על המפרסם הנטל להראות התקיימותם
 16 של היסודות הקבועים בסעיף, קרי – שהפרסום נעשה בתום לב ושהוא לא נעשה, אלא על
 17 מנת לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן. לגישת הכללית, תגובת דוברות בית
 18 החולים חוסה אף תחת הגנה זו המתאימה לענייננו "ככפפה ליד" וגם ביחס לכך רואות
 19 אנו עין בעין עמה.

ג.3.א. הטענות שגונו ו/או הוכחשו בתגובת דוברות בית החולים – לשון הרע?

20 99. תגובת דוברות בית החולים, כשמה כן היא – תגובה, על תוכן של הכתבות במסגרתן היא
 21 פורסמה והדברים פשוטים וברורים. זו מופיעה, מטבע אופיה ומהותה, לאחר פירוט תוכן
 22 טענותיו של ד"ר לבנת נגד ד"ר שוורצפוקס במסגרת הכתבות, כפי שהועלו על הכתב
 23 במכתב עו"ד שקלאר במקור (להלן – **מכתב התלונה**) והיא כוללת הכחשה מפורשת של
 24 הטענות כבר בפתחה: "אנו שוללים מכל וכל את הטענות...". אם כן, הפרסום מושא ענייננו
 25 נעשה על מנת להכחיש את טענות ד"ר לבנת במכתב התלונה כפי שפורסמו בכתבות.
 26 100. מכאן לשאלה אם טענות ד"ר לבנת מושא ההכחשה האמורה הן בגדר לשון הרע. אין
 27 בקרבנו ספק כי על שאלה זו יש להשיב בחיוב. כך עולה, למשל, מכותרת המשנה של
 28 הכתבה המקוונת:
 29

30 "ד"ר שחר לבנת, רופא בכיר בחדר המיון, הגיש תלונה נגד מי ששימש עד
 31 לאחרונה מנהל בפועל של חדר המיון בבית החולים, ד"ר דן שוורצפוקס,

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 בטענה כי גרם למותו של חולה תוך זה שמנע ממנו טיפול למרות שהיה
2 במצב קריטי.

3 כך עולה גם מהדברים המופיעים כבר בפתח הכתבה :

4 "סערה וחילופי האשמות בבית החולים "סורוקה" בבאר שבע. ל"ידיעות
5 אחרונות", נודע כי במרחב נגב של מחוז דרום במשטרה מתנהלת חקירה
6 בנוגע לנסיבות מותו של מ', תושב דימונה בן 83, שנפטר בבית החולים
7 בחודש אוקטובר האחרון.
8 החקירה נפתחה בעקבות תלונה במשטרה שהוגשה על ידי רופא בכיר בחדר
9 מיון, ד"ר שחר לבנת, נגד מי ששימש עד לאחרונה מנהל בפועל של חדר
10 המיון בבית החולים, ד"ר דן שוורצפוקס, בטענה כי גרם למותו של חולה,
11 תוך זה שמנע ממנו טיפול למרות שהיה במצב קריטי.

12 לאחר שהתברר, כי גם בית החולים מנהל בדיקה משלו בנושא הוציא
13 פרקליטו של הרופא הבכיר, עו"ד יעקב שקלאר, מכתב דחוף למשטרה
14 ולפרקליטות בו נטען כי "ברור ומובן כי בית החולים-הנחקר- שיש לו עניין
15 מובהק בחיפוי וכיסוי המחדל- אינו יכול לנהל חקירה במקום, בנוסף או
16 במקביל לחקירת המשטרה".
17 כמו כן, שלח עו"ד שקלאר מכתב התראה כנגד מנהל בית החולים, הדורש
18 ממנו להפסיק להליך אימים על לקוחו על ידי בידוי ואיסוף חומר שלילי
19 נגדו בקרב רופאים אחרים מבית החולים, שנדרשים להעיד נגדו במטרה
20 להשחיר אותו."

21 כך עולה גם, מגוף הכתבה :

22 במכתב שנשלח למשטרה לפני כשלושה חודשים, מבקש עו"ד יעקב שקלאר,
23 פרקליטו של הרופא הבכיר המתלונן, ד"ר לבנת, להתעדכן בהתקדמות
24 החקירה. עו"ד שקלאר מפרט את עיקרי התלונה של הרופא הבכיר.
25 במכתב נטען כי ד"ר שוורצפוקס מנע מהחולה מ' טיפול רפואי ששתי
26 רופאות אחרות סברו שצריך לתת לו. לפי התלונה, ד"ר א' ניגשה מיד
27 למיטה של מ' ומצאה כי אין לו דופק והוא סובל מנשימת גסיסה וצבעו היה
28 כחול. ד"ר א' וד"ר ב', הבכירה ממנה, הגיעו למסקנה שיש להכניס את מ'
29 מיידית לחדר הלם ולהנשימו אחרת ימות.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 באותו רגע, על פי התלונה, ד"ר שוורצפוקס, שהיה אז עדיין מנהל המיון,
2 התערב ואמר: "זוהי בעיה של המחלקה (פנימית א' ממנה שוחרר מ' בבוקר)
3 איזו הנשמה?! מה קרה לך?! לא להנשים לא צריך לעשות כלום צריך פשוט
4 להעיף אותן למעלה (לפנימית)". על פי התלונה, מאותו רגע ד"ר שוורצפוקס
5 לקח על עצמו את הטיפול בחולה... מ' לא הונשם ולא הוכנס לחדר הלם
6 וד"ר שוורצפוקס נתן הנחיה לתת לו נוזלים ואנטיביוטיקה בלבד, כך נטען.
7 אולם גם הטיפול הזה על פי התלונה, ניתן למ' רק עשרים דקות לאחר מתן
8 ההנחיה. בפועל, מ' שכב ללא טיפול נשימתי או קבלת טיפול אחר לייצוב
9 לחץ דם.
- 10 לפי התלונה למשטרה, אחיות שהתקשו לעמוד במראה הזה חזרו ופנו לד"ר
11 א', למרות שד"ר שוורצפוקס היה כבר הרופא האחראי על מ'. לפי התלונה,
12 ד"ר א' החליטה, מאחורי גבו של ד"ר שוורצפוקס, לחבר את מ' למוניטור
13 עקב החשש שכל רגע הוא עלול לקבל דום לב.
- 14 על פי הנטען, חצי שעה לאחר שמי הגיע במצב קריטי לחדר מיון ושכב שם
15 ללא טיפול מתאים כשהוא למעשה גוסס, הוא הועבר בליווי סטאז'ר
16 למחלקה הפנימית. בדרך למחלקה נפטר.
- 17 עוד עולה מהתלונה כי כאשר נודע במיון כי מ' נפטר במעלית ד"ר ב' הביעה
18 ביקורת על הדרך בה הוא טופל ואילו ד"ר שוורצפוקס אמר לה: "זו בעיה
19 של המחלקה, איזה מהר העפתי אותנו".
- 20 בתלונה נטען גם כי מ' נשלח למחלקה בליווי סטאז'ר למרות הוראות משרד
21 הבריאות שבמקרה כזה יש לתת ליווי של רופא הבקיא בהחייאה.
22 הרופא הבכיר ד"ר לבנת, מסר עדות במשטרה לפני כשלושה חודשים. מאז
23 זומנו למתן עדות מספר גורמים בחדר המיון, אך החקירה לא התקדמה.
24 עכשיו מתברר שבית החולים גובה עדויות גם הוא מהצוות בחדר המיון."
- 25 101. משמעותם של הדברים הנ"ל, כפי שפורסמו בגדרי הכתבות וכפי שהיא ניתנת להבנת
26 הקורא הסביר כפשוטה, היא זו:
- 27 101.1. ד"ר שוורצפוקס, הרופא הבכיר המוביל דאז את המחלקה לרפואה דחופה בסורוקה
28 (מ"מ מנהל המחלקה), לכל הפחות מעל בתפקידו, לכאורה, עת מנע לכאורה טיפול
29 מציל חיים ממטופל שחייו הופקדו בידו – ובכך גרם, כביכול, למותו;
- 30 101.2. הקרבת חייו של המטופל נעשתה לכאורה על מזבח חזות היעילות, תוך שימוש
31 באמירות לא ראויות ואף מקוממות ממש וצריך פשוט להעיף אותן למעלה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 לפנימית); "זו בעיה של המחלקה, איזה מהר העפתי אותו", המיוחסות לד"ר
2 שוורצפוקס.
- 3 101.3. שתי רופאות אחרות במלר"ד (האחת מומחית ברפואה דחופה ובכירה אף היא)
4 סברו, לכאורה, לאחר בדיקת המטופל בזמן אמת, כי היה מקום להעניק לו טיפול
5 מציל חיים שנמנע על-ידי ד"ר שוורצפוקס, עד כי אחת מהן נאלצה "לפעול מאחורי
6 גבו" עת הורתה על חיבור המטופל למוניטור. ד"ר לבנת, אשר יש להניח כי מתוקף
7 תפקידו, הכשרתו השכלתו והידע שלו כרופא בכיר במלר"ד, יש ביכולתו לאמוד,
8 מבחינה מקצועית, את טיב הטיפול שניתן למטופל ואת אופן ההתנהלות סביב
9 הארוע – שוכנע בקיומם של ליקויים בהקשר זה, עד כדי הצעד החריג של הגשת
10 תלונה במשטרה נגד עמיתו, הממונה עליו כמנהלו.
- 11 101.4. מראה המטופל, שעה שנמנע ממנו הטיפול מציל החיים לו היה זקוק, היה מכמיר
12 לב ('... אחיות שהתקשו לעמוד במראה הזה חזרו ופנו...') ומכך ניתן להבין כי סבל
13 והתייסר לכאורה עקב מניעת הטיפול מציל החיים, טרם פטירתו. בסופו של יום
14 ולאחר כל זאת, המטופל נפטר תוך ששונע מהמלר"ד אל מחלקה אחרת בבית
15 החולים באופן העומד, לכאורה, בניגוד להוראות משרד הבריאות, בהתייחס
16 למצבו.
- 17 101.5. תחת בירור התלונה החמורה, לכאורה עסק בית החולים בטיוחה, הילך אימים על
18 ד"ר לבנת, הרופא המתלונן, ופעל על מנת לחבל בחקירת המשטרה.
- 19 102. דומה, כי למותר להכביר מילים על דברים מטלטלים מעין אלו, שבוודאי עולים כדי לשון
20 הרע במובנו של סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע. אלו דברים שיש בהם כדי לזעזע עמוקות
21 את הקורא הסביר ולטעת בו תחושות קשות דוגמת שאט נפש, זעם וסלידה, בראש
22 ובראשונה כלפי ד"ר שוורצפוקס, כאדם וכרופא וכן גם כלפי בית החולים, כמוסד המופקד
23 על שלום הציבור.
- 24 103. אלו דברים המטילים דופי חמור ביותר ברמתו המקצועית, המוסרית והאתית של ד"ר
25 שוורצפוקס באופן אישי, כמו גם באמות המידה המוסריות והאתיות של בית החולים, לפי
26 כל קנה מידה המקובל על האדם הסביר. קל וחומר, שעה שעיסוקם של בית החולים ושל
27 ד"ר שוורצפוקס במתן שירות רפואי לציבור הרחב, בעניינים של שלמות הגוף ואף של חיים
28 ומוות. מדובר בנושא רגיש במיוחד, כאשר רבים הם הקוראים אשר עשויים להשליך
29 מהדברים המתוארים לעניינם האישי שלהם עצמם, או לענייני האישי של מי מהיקרים
30 להם. הדברים מקבלים אף משנה תוקף וחומרה, על רקע הנסיבות החיצוניות לפרסום
31 מושא תביעה זו. בכך, מכוונות אנו לביקורת "מבית ומחוץ", המוזכרת בכתבות ביחס
32 למינויו הבלתי תקין לכאורה של ד"ר שוורצפוקס לתפקידו כמ"מ מנהל המלר"ד. זו,
33 כשלעצמה, עשויה להטיל צל כבד על יכולתו המקצועית של ד"ר שוורצפוקס לעמוד בראש

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 המלר"ד ועל אמות המידה האתיות של העומד בראש בית החולים, בעיניו של הקורא
2 הסביר ולחזק בעיניו את ההתכנות לקרות האירועים המתוארים בעניינו של המטופל
3 הנ"ל.
- 4 104. על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, "אדם – יחיד או תאגיד". אין ספק, כי בייחוס
5 הדברים הנ"ל לד"ר שוורצפוקס, הן בפן המקצועי והן בפן האישי, כמו גם לבית החולים
6 כזרועה הארוכה של הכללית, העונה להגדרת "תאגיד" הנ"ל [ס' 3 לחוק הפרשנות,
7 התשמ"א-1981], יש כדי להשפילם, או לעשותם מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצד הבריות.
8 יש בהם אף לבזותם בשל המעשים, ההתנהגות, או התכונות המיוחסים להם, כמפורט
9 לעיל. יש בהם כדי לפגוע במשרתו של ד"ר שוורצפוקס באופן אישי ובמשלח ידם ו/או
10 במקצועם, הן שלו והן של בית החולים.
- 11 105. אין ספק, כי גם יסוד ה"פרסום" מתקיים בדברים האמורים, שפורסמו במסגרת כתבות
12 שתפוצתן לאומית לכל הפחות, כמפורט לעיל. לא זו בלבד אלא שמדובר בפרסום פרסונלי
13 חד וחודר הנושא בין היתר את פרטי זהותו המדויקים של ד"ר שוורצפוקס (שמו המלא
14 ומקום עבודתו), בצד תמונת פניו (בכתבה המקוונת), כך שלא ניתן לטעות בזיהויו. שוכנענו
15 מעל לכל ספק, אפוא, כי הדברים שגונו או הוכחו במסגרת תגובת דוברות בית החולים
16 עלו כשלעצמם כדי לשון הרע כמשמעה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע. בהתאם אנו
17 קובעות כי הוכח שהפרסום מושא ענייננו נעשה כדי להכחיש פרסום קודם שיש בו לשון
18 הרע. במאמר מוסגר נציין, כי אין נפקא מינה שהפרסום מושא ענייננו נועד להכחשת
19 פרסום קודם שנעשה באותו מועד ובאותה מסגרת ממש, לצורך תחולת סעיף 15(10) לחוק.
20 ג.4. הגנה על עניין אישי כשר
- 21 106. סעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע, שנדון בהרחבה לעיל, הוא למעשה "מקרה פרטי" של
22 סעיף 15(3) לחוק זה, הקובע כי תהא זו הגנה טובה אם הנתבע עשה את הפרסום בתום לב
23 ובנסיבות בהן "הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של המואשם או הנתבע, של
24 האדם שאליה הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו ענין אישי כשר".
- 25 107. בעניין קופ, הבהיר בית המשפט העליון כי "בבית-משפט זה נרמז אמנם כי סעיף 15(3)
26 לחוק אינו חל על מצבים של הכחשת לשון הרע בהתחשב בכך כי הגנה זו מוסדרת בסעיף
27 15(10) לחוק (ראו ע"א 334/89 מיכאלי ואח' נ' אלמוג... בעמ' 566), אולם לכאורה, יכול
28 שאותו עניין ישמש הגנה משני טעמים או יותר מבין אלה המנויים בסעיף 15, וייתכן שכך
29 הדבר גם בענייננו."
- 30 108. בעניין אבידן הנ"ל נפסק, כי "גם בהקשר זה, נדרש הנתבע להוכיח ארבעה תנאים
31 מצטברים (שנחר, בעמ' 295; עניין מולוקונדוב) – והינם קיומו של עניין אישי כשר (בין של
32 המפרסם, בין של הצד אליו הופנה הפרסום ובין של צד שלישי שלאדם אליו הופנה
33 הפרסום יש בו עניין אישי כשר), אשר הגנתו הצדיקה את עשיית הפרסום; כי תוכן הפרסום

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 נועד להגן על אותו עניין; כי הפרסום הופנה רק לאותו ציבור רלוונטי; וכי הפרסום נעשה
2 בתום לב."

3 109. בענייננו, סבורות אנו כי יש בפרסום עניין אישי כשר של הגנה על שמו הטוב של בית
4 החולים ושל ד"ר שוורצפוקס ובתוך כך, על אמון הציבור בבית החולים בכלל ובמלר"ד
5 בפרט (ר' הרחבה בנושא זה להלן). עניין כשר זה הוא עניינו של בית החולים וכן עניינו של
6 צד ג' שלבית החולים עניין אישי כשר בו מתוקף תפקידו כמ"מ מנהל המלר"ד בבית
7 החולים – ד"ר שוורצפוקס. הגנתו של עניין אישי כשר זה בהחלט הצדיקה את עשיית
8 הפרסום ואין ספק, כי נוסח הפרסום נועד להגן על שמו הטוב של בית החולים ושל ד"ר
9 שוורצפוקס. בהקשר זה, אין בידנו לקבל את טענת ד"ר לבנת לפיה הפרסום "נועד" להסב
10 לו נזק, לחסלו מקצועית ואישית. בטענה קשה זו גלום ייחוס זדון למנסחי תגובת דוברות
11 בית החולים. כפי שנפרט להלן, לא הוכחה כוונת זדון או חוסר תום לב בניסוח תגובת
12 הדוברות. נעמוד על כך להלן במסגרת הדיון בשאלת תום הלב.

ג.5. תגובת דוברות בית החולים – האם בתום לב?

ג.5.א. המסגרת המשפטית בתמצית

15 110. כפי שעולה מלשון סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, תחולת ההגנות המוקנות בו מותנית
16 בכך שהנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות המפורטות בתתי הסעיף. בית
17 המשפט העליון קשר, בפסיקותיו [ר' למשל, עניין קופ הנ"ל, פס' 11; ע"א (ירושלים)
18 809/89 משעור נ' חביבי, מז(1) 001 (1992)], בין יסוד תום הלב הנדרש על מנת שיוכל נתבע
19 ליהנות מההגנות הקבועות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, לבין תנאי סעיף 16(א) לחוק,
20 העוסק בחזקת תום לב ולפיו:

21 "הוכיח המואשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות
22 בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו
23 שעשה את הפרסום בתום לב."

24 111. את תכולתו של מושג השסתום "תחום הסביר", כמשמעו בסעיף 16(א) לחוק איסור לשון
25 הרע, מילאה ההלכה הפסוקה בתוכן במרוצת השנים, נדבך אחר נדבך. כך סיכם את
26 הדברים בית המשפט העליון ברע"א 6307/12 כהן נ' ד"ר דבורקין (11.11.12):

27 ככלל, סבירות האמצעים אותם יש לנקוט אינה זהה ממקרה למקרה, והיא
28 תלוית נסיבות (אורי שנהר דיני לשון הרע 269 (1997); להלן: שנהר); ראו
29 גם רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, פסקה 24 לפסק-דינה של השופטת א'
30 פרוקצ'יה (פורסם בנבו), (12.11.2006)). סבירות האמצעים מושפעת, בין
31 היתר, מאלה: תוכן הפרסום, מידת חומרתו, תפוצתו ואופיו, נסיבות

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 המקרה ומערכת היחסים בין הצדדים (ראו: ע"פ 8735/96 ביטון נ' קופ,
 2 פ"ד נב(1) 19, 32-33 (1998); ע"א 9406/96 קאקיש נ' ביארס, פ"ד נג(3) 352,
 3 360 (1999)). כך למשל, ככל שהפרסום חמור יותר וככל שתפוצתו פוגענית
 4 יותר (בין בשל היותה רחבה ובין בשל היותה ממוקדת), כן תידרש מידת
 5 זהירות רבה יותר מהמפרסם, ולהיפך; כמו כן, מידת הזהירות הנדרשת
 6 בפרסום שאופיו הוא דרישה לפתוח בחקירה (למשל בהגשת תלונה
 7 למשטרה), אינה שקולה למידת הזהירות הנדרשת בפרסום המציג עניין
 8 כלשהו כוודאי, ולא מותר פתח לחקירה ולבדיקה."

9 112. ר' גם הדברים הבאים, פרי עטה של כב' השופטת פרוקצ'יה ברע"א 10520/03 בן גביר נ'
 10 דנקנר (12.11.06):

11 "אלמנט הסבירות הוא יסוד דומיננטי הן בפן החיובי והן בפן השלילי של
 12 חזקת תום הלב. הוא רלבנטי לשאלה אם הפרסום לא חרג מתחום הסביר
 13 בנסיבות המקרה (הפן החיובי), או האם המפרסם התכוון לפגוע במידה
 14 הגדולה מן הסביר להגנת הערכים המוגנים על ידי הגנת תום הלב (הפן
 15 השלילי). תנאי הסבירות הוא ענין נורמטיבי-ערכי. הוא בנוי על איזון בין
 16 ערכים חברתיים שונים שבהשתלבותם ובהחלתם היחסית מתגבש סדר
 17 חברתי ראוי. על הסבירות כמושג נורמטיבי עמד בית משפט זה באומרו:

18 "היא... אינה מושג טכני, תיאורי. לפנינו דוגמא נוספת לשימוש של
 19 המחוקק בסבירות כמושג שסתום... אכן, עקרון הסבירות חוצה את
 20 המשפט הישראלי לאורכו ולרוחבו. משמעותה של הסבירות אינה פיזית,
 21 אלא משמעותה נורמטיבית... מהותה של הסבירות היא איזון ראוי בין
 22 הערכים והעקרונות הנאבקים על הבכורה... היא מחייבת איתור השיקולים
 23 הרלבנטיים ואיזון ביניהם על פי משקלם... "סבירות היא לעולם פועל יוצא
 24 של הגורמים הרלבנטיים ושל המשקל הראוי שיש ליתן להם ביחסיהם
 25 הפנימיים. מושג הסבירות מניח תפיסה פלורליסטית המכירה בקיומם של
 26 מספר שיקולים ראויים והמבקשת לאזן ביניהם על ידי מתן משקל ראוי
 27 ליחסים הפנימיים שביניהם" (הנשיא ברק בבע"מ 5082/05 היועץ המשפטי
 28 לממשלה נ' פלוני, תק-על 2005(4) 387, פסקה 19...").

29 [ר' גם: ע"ע (ארצי) 36172-08-21 עבד אלרזאק ח'דר - מזרחי (28.8.22) (להלן – עניין
 30 מזרחי)]

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

113. כן נקבע כי "תחומי הסבירות" ייגזרו מן ההגנה הספציפית שהנתבע טוען לה במסגרת סעיף 15, תוך שימוש בין היתר במבחן המידתיות (ע"א 5653/98 פלוס נ. חלוץ, פ"ד נה(5) 865 (2001))" [עניין אבידן, פסי 36].

114. סעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע, לעומת זאת, מציב חזקה הפוכה, כדלקמן:

"חזקה על המואשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם

נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים

סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת

הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15."

ג.5.ב. האם הוכחה חזקת תום הלב בפרסום?

115. להכרעתנו עומדת עתה השאלה האם עלה בידי הכללית להוכיח כי הפרסום מושא ענייננו לא חרג מתחום הסביר. כבר קבענו לעיל, כי הוכח בפנינו שהטענה העיקרית בתגובת דוברות בית החולים, לפיה ד"ר לבנת ניהל מאבקים אישיים נגד מנהלי המלר"ד בעבר והמשיך בדפוס זה גם ביחס למנהל המלר"ד הנוכחי (נכון למועד הפרסום), אף אם לא הוכחה כאמת בכל הנוגע לד"ר ברטל, אחד מבין שני המנהלים בעבר – נטענה תוך אמונה כנה באמיתותה. באשר ליתר העובדות לגביהן ניטשה מחלוקת בהליך זה במסגרת תגובת הדוברות – קבענו לעיל כי הוכח שאלו אמת.

116. על כפות המאזניים מונחים, במקרה זה, ערכים נוספים זולת חופש הביטוי והזכות לשם טוב. מן העבר האחד של הזירה ניצב, לצד זכותו של ד"ר לבנת לשם טוב, גם אינטרס ציבורי רחב של מניעת עוולות. בכך, מכוונות אנו, כמילותיו של הדין הארצי לעבודה בעניין מזרחי הנ"ל, לכך "שברצוננו לעודד עובדים ואזרחים בכלל, לפנות לגורמים המוסמכים משנחשפו לדבר עבירה ולשתף פעולה באופן מלא בחקירתם במשטרה תוך ציון כל מידע שעשוי להיות רלוונטי מבלי לחשוש מפני תביעות לשון הרע". בהשאלה מדברים אלו לנסיבות ענייננו (השוונות בתכלית מנסיבות עניין מזרחי) – סבורות אנו כי עלינו להישמר מפני התרה בלתי מבוקרת של הרסן בכל הנוגע להגנה על ביטויים היוצאים, בדרך זו או אחרת, נגד פניה לרשויות מוסמכות בתלונה על ביצוע עבירה.

117. מעברה השני של הזירה, יד ביד עם הזכות לחופש הביטוי עומדים, בנסיבותיו הייחודיות של מקרה זה, אמון הציבור במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים סורוקה. כאמור, זהות "המאשים" ו"המואשם", הניצבים משני צדי תלונתו של ד"ר לבנת במשטרה; תכנה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 הקשה והמטלטל של התלונה; התחום הרגיש והנפיץ בו היא עוסקת (היינו, אמות המידה
2 המקצועיות והמוסריות של מי שאין לציבור אלא להפקיד בידיהם את שלומו ו/או את
3 שלום יקיריו); וכן נגיעתה לציבור רחב – הם כולם גורמים שיש בהם כדי להביא לפגיעה
4 משמעותית באמון הציבור כאמור.
- 5 118. מנהל בית החולים סורוקה דאז, פרופ' דוידסון, הצהיר כי "מלר"ד סורוקה הינו המלר"ד
6 הגדול ביותר בישראל, המעניק שירות לכמיליון תושבי הדרום וכן לחיילי צה"ל הרבים
7 המשרתים באזור הדרום... תפקודו של מלר"ד בית חולים הינו קריטי לטיפול בחולי בית
8 החולים, זאת בהיות המלר"ד שער הכניסה של המטופלים לבית החולים" [סי' 24.3
9 לתצהיר פרופ' דוידסון]. הדברים כלל לא הוכחו וממילא לא נסתרו בהליך זה. יש בהם,
10 כדי ללמד על גודל הפגיעה האפשרית באמון הציבור הנזקק לשירותי המלר"ד בבית
11 החולים סורוקה.
- 12 119. כך למשל, מקום בו ערעור אמון הציבור במלר"ד סורוקה בפרט ו/או בבית החולים בכלל
13 היה מביא לניסיונות להסטת מקרי חירום לבתי חולים אחרים ומרוחקים יותר וכפועל
14 יוצא מכך לפגיעה בשלומם של המפונים עקב התארכות זמני ההגעה לאותם בתי חולים.
15 גודלה והיקפה האפשריים של הפגיעה באמון הציבור במלר"ד סורוקה, בנסיבותיו
16 הייחודיות של המקרה שבפנינו, על השלכותיה האפשריות – מצדיקים לטעמנו את
17 הרחבת מתחם הסבירות בעת בחינת תום הלב שבפרסום מושא ענייננו.
- 18 120. קל וחומר, מקום בו סביר יותר בעינינו כי תגובת דוברות בית החולים לא הייתה באה
19 לאוויר העולם אלמלא הפרסום. מה גם, שמקום בו הוכח שיזמת הפרסום באה מטעמו
20 של ד"ר לבנת, הרי שהוא הכתיב את היקף התפוצה ובהתאם, את היקף הפגיעה כפועל
21 יוצא מפרסום תלונתו ומפרסום תגובת דוברות בית החולים, כאחד. לכל הפחות יש לומר,
22 כי בניגוד לבית החולים, לד"ר לבנת הייתה שליטה על עצם התפוצה והיקפה וכפועל יוצא
23 על מידת הפגיעה כתוצאה מהפרסום.
- 24 121. לאור כל המקובץ, מבין הערכים המתנגשים בענייננו ובשים לב למכלול השיקולים
25 כמפורט לעיל, סבורות אנו כי יש להעדיף את ערכי אמון הציבור וחופש הביטוי, שכן
26 החשש מפני פגיעה באלו גדול מפני החשש מפגיעה בשמו הטוב של ד"ר לבנת ו/או הרתעת
27 יתר ממניעת עוולות. קל וחומר, לאור חריגותו של מקרה זה, במסגרתו עצם הגשת
28 התלונה במשטרה ופרטיה הובא לידי פרסום מטעמו של מגיש התלונה עצמו. הואיל
29 ובמילותיו של בית המשפט העליון בעניין פרג' הנ"ל "הגשת תלונה במשטרה אינה פעולה
30 שנעשית בפומבי מטיבה" הרי שלא כרוך בה חשש מובנה כי תפורסם וכי מגיש התלונה
31 ייאלץ להתמודד עם הדין של פרסום זה. על כן, משקלו של החשש מהרתעת יתר, במקרה
32 זה, אינו גבוה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

122. אשר לדעה המובעת במשפט הפותח את תגובת דוברות בית החולים – הרי שלא מצאנו כי זו חורגת מתחום הסביר, מקום בו היא נשענת על עובדות האמת המופיעות בתגובה, מבוססת על הידע הרפואי של פרופ' דוידסון ונתמכת ומגובה גם בעמדות מומחים בכירים בתחום הפרטני הרלוונטי – תחום הרפואה הדחופה [חוו"ד ד"ר עזיז דראושה, מומחה לקרדיאולוגיה, לרפואה פנימית ולרפואה דחופה וחוו"ד ד"ר צבי רוטנברג, מומחה למחלות פנימיות ולרפואה דחופה נספח 37 לתצהיר ד"ר לבנת ור' גם מכתב ד"ר רויטל חברוני-לוי, ששימשה בעת הרלבנטית סגנית מנהל בית החולים ומהנהלת היחידה לניהול סיכונים – נספח 29 לתיק המוצגים מטעם הכללית].
123. ערות אנו לכך שחוות דעת המומחים ביחס לטענות שבבסיס תלונתו של ד"ר לבנת נגד ד"ר שוורצפוקס נושאות תאריכים המאוחרים למועד פרסום תגובת הדוברות. יחד עם זאת, אין בכך כדי לאיין את העובדה שיש בהן, כמו גם בהחלטת משרד הבריאות לסגור את הברור נגד ד"ר שוורצפוקס, משלא נמצאה עדות להתרשלות או התנהגות בלתי הולמת וכן בהחלטת הפרקליטות לסגור את התיק מושא התלונה (לרבות לאחר בחינת הערר שהוגש) [ר' מכתב ד"ר בועז לב מיום 2.5.16, נספח 31 לתיק המוצגים של הכללית, עדות התובע בעמ' 179 ש' 12-14 ונ/28] כדי לתמוך במובהק, גם אם בדיעבד, בדעתו של פרופ' דוידסון.
124. פרופ' דוידסון הצהיר כי על בסיס הידע הרפואי שלו ומאחר והליכי הבדיקה החלו כבר בראשית חודש מרץ 2016, הרי שבמועד פרסום הכתבות בתחילת חודש אפריל 2016 כבר היה ברור לו שהתלונה חסרת שחר וכי לא נפל דופי באופן הטיפול שניתן ע"י ד"ר שוורצפוקס [ר' סעיפים 67-68 לתצהיר פרופ' דוידסון ור' עדות פרופ' דוידסון לפיה היה משוכנע שהתלונה מופרכת עמ' 308 ש' 18-23, עמ' 306 ש' 31-35 ועמ' 307 ש' 1-2, עמ' 399 ש' 17-18 ועמ' 311 ש' 2-26]. למעלה מן הדרוש נציין כי גם ד"ר חברוני-לוי הצהירה שנוכח מועד הליך הבדיקה שביצעה, הרי שעובר לפרסום הכתבות כבר אחזה בעמדה מגובשת לפיה תלונת התובע מופרכת וחסרת ועדכנה את פרופ' דוידסון באופן שוטף ורצוף לכל אורך הליך הבדיקה [סעיף 16 לתצהירה, אשר לא נסתר בחקירתה הנגדית ור' גם עמ' 395 ש' 29-34, עמ' 412 ש' 17-21 ועמ' 414 ש' 10-13 לעדות ד"ר חברוני-לוי].
125. הוכח אם כן לטעמנו כי בזמן אמת גיבש פרופ' דוידסון דעה סבירה ביחס למופרכות התלונה, גם על בסיס הידע הרפואי שלו עצמו.
126. כאן המקום לציין שאין בידנו לקבל את טענת התובע לפיה חוות הדעת של ד"ר דראושה וד"ר רוטנברג "מוזמנות" ו/או בלתי מהימנות בהיבט זה או אחר אחר. מדובר בטענה קונספירטיבית במהותה, הטעונה נטל הוכחה מוגבר – שלא הורם כלל ועיקר. עניין שבידיעה שיפוטית הוא כי עצם התשלום בעד מתן חוות הדעת הוא בגדר פרקטיקה מקובלת. אין בו, כשלעצמו, כדי להעיד על חוסר מהימנות בחוות הדעת. אף העובדה שבית

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 החולים פנה, במקרה זה, לאפיק של חוות דעת מומחים חלף הקמת ועדת בדיקה אין בה,
 2 כשלעצמה, כדי להטיל דופי במהימנותן של חוות הדעת לנוכח עדותו של פרופ' דוידסון,
 3 אשר הניחה את דעתנו, כדלקמן [עמ' 346, ש' 31 עד עמ' 347 ש' 3; עמ' 347 ש' 18-26
 4 לפרוטוקול]:

5 " במקרה של ט"ס הייתה סוגיה רפואית ברורה. הייתה שם בעיה שנראתה
 6 לנו אמיתית, חולה נכנסה על רגליה לחדר מיון ובשעת הבוקר, היא נפטרה.
 7 אין ספק שזה נושא מורכב, חייבים וועדת בדיקה לבדוק אותו. במקרה
 8 השני, של א"מ, לא הייתה בעיה רפואית בעצם. מדובר בחולה ששעותיו
 9 ספורות, מדובר בחולה שהיה לי ברור, מהידע שלי ברפואה פנימית, היה
 10 ברור לד"ר חברוני שאין פה שום אירוע שדורש בדיקה, שצריך משהו ללמוד
 11 ממנו כמו באירוע הקודם ולכן, חשבנו שכדי לגבות את העמדה ושה לא
 12 יישאר עמדה שלנו בלבד, נזמין עוד שני חבריה, סליחה על הביטוי, נזמין
 13 עוד שני רופאים מכובדים, ...

14 ...
 15 ואני מסביר שיש הבדל דרמטי רפואי בין שני האירועים. בראשון, הייתה
 16 סוגיה רפואית אז צריך ועדה. למה וועדה עם משתתפי חוץ? שלא יגידו
 17 שבית חולים שופט את עצמו כמו שאדוני מנסה לרמוז, אבל בפעם השנייה,
 18 אין שום בעיה רפואית בכלל ושני מנהלים מכובדים של שתי מחלקות
 19 לרפואה דחופה במדינת ישראל, יכולים בהחלט לתת את התשובה.
 20 והראייה, גם משרד הבריאות קיבל את המודל הזה שפעם אחת נעשה ועדה,
 21 פעם שנייה לא נעשה ועדה ולא צריך ועדה. עובדה שמשרד הבריאות קיבל
 22 את זה וחשב שהדרך שאנחנו פועלים היא נכונה, גם במקרה הראשון וגם
 23 במקרה השני"

24 127. יתרה מכך, מקום בו התובע הוא שהעלה טענות כנגד מהימנות חוות הדעת, עליו היה
 25 הנטל להוכיחן ומשנמנע מזימון המומחים החתומים על חוות הדעת לעדות בפנינו – אין
 26 לומר כי עמד בו. ודאי, לא שעה שמדובר בנטל מוגבר, כאמור. מה גם, שאף התובע עצמו
 27 מצטט מהתשתית העובדתית המפורטת בחוות דעתו של ד"ר דראושה לאורך סיכומיו [ר'
 28 למשל ס' 23, 25, 27 לסיכומי ד"ר לבנת], באופן שלכל הפחות אינו מתיישב עם טענתו
 29 לפיה לא ניתן להסתמך על חוות דעת זו.
 30 128. אם כן, באיזון הראוי של מכלול השיקולים הרלוונטיים, סבורות אנו כי עלה בידי הכללית
 31 להוכיח שתגובת דוברות בית החולים לא חרגה מתחום הסביר. משמעות הדבר היא

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 **שעלה בידי הכללית להוכיח את קיומם של היסודות הדרושים לתחולת חזקת תום הלב**
2 **בהתאם לסעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע.** נפנה ונבחן, עתה, האם עלה בידי ד"ר לבנת
3 לסתור חזקה זו.
- 4 **ג.5.ג. האם עלה בידי ד"ר לבנת לסתור את חזקת תום הלב?**
- 5 129. הואיל וקבענו לעיל כי תוכן הפרסום מושא ענייננו היה, כל כולו, אמת – הרי שנשללת
6 תחולתם של סעיפים 16(ב)(1) ו-16(ב)(2) לחוק איסור לשון הרע, המקימים חזקה הפוכה,
7 של חוסר תום לב. השאלה היא, אפוא, האם עלה בידי ד"ר לבנת להוכיח את יסודות סעיף
8 16(ב)(3) לחוק, כלומר, האם הוכח כי הכללית התכוונה על ידי הפרסום לפגוע במידה
9 גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15 לחוק. אין לנו, אלא
10 להשיב על כך בשלילה. ננמק.
- 11 130. בענייננו, טוען ד"ר לבנת, בין היתר, כי המיקוד הפרסונאלי של תגובת דוברות בית
12 החולים, ודאי מקום בו חלקה הארי של התגובה הוקדש לו עצמו, מלמד על חוסר תום
13 לב בפרסום [ס' 11 לסיכומי התובע]. מסכימות אנו, כי תגובת בית החולים נושאת אופי
14 פרסונלי ביחס לד"ר לבנת ונוגעת אליו בחלקה הארי. עם זאת, כאמור לעיל, אנו מצוות
15 לבחינת תגובת דוברות בית החולים על רקע נסיבות המקרה **בכללותו**. בבחינה שכזו,
16 סבורות אנו כי היקף ההתייחסות הפרסונלית לד"ר לבנת בתגובה, אינו מוציא אותה
17 כשלעצמו מתחום הסביר ואינו מלמד על כוונה לפגיעה גדולה מהסביר להגנת הערכים
18 המוגנים שמנינו לעיל. נטיית הפסיקה היא כי ערכאות השיפוט לא תתערבנה בשיקול דעת
19 מנסח הפרסום בכל הנוגע לאופן עיצובו וניסוחו, אף אם אפשר היה לעצבו ו/או לנסחו
20 אחרת, כל עוד הפרסום מצוי במתחם הסבירות, כפי שקבענו לעיל בענייננו [ר' בשינויים
21 המחוייבים **ענין דיין**, סעיף 23 סיפא לפסק הדין ובג"צ 6218/93 **ד"ר שלמה כהן נגד**
22 **לשכת עורכי הדין (26.3.95)**]].
- 23 131. כאמור, לגוף העניין צוין בתגובת הדוברות: **"אנו שוללים מכל וכל את הטענות שמועלות**
24 **על ידי ד"ר שחר לבנת בדבר הריגה או כל עבירה אחרת. התלונה האמורה הינה מופרכת**
25 **לחלוטין"**. בנסיבות אלה, סבורות אנו כי נוצר **כורח** להציג לקורא הסביר, בצד זאת, את
26 ההסבר לכך שרופא בכיר במלר"ד הגיש תלונה "מופרכת לחלוטין" (לשון התגובה) נגד
27 מנהלו, מנקודת ראותו של בית החולים.
- 28 132. ביחס לכך, ניתן להעלות על הדעת שני הסברים אפשריים עיקריים: האחד, הוא
29 **שיכולותיו המקצועיות** של ד"ר לבנת, אינן ברמה המאפשרת הערכה מהימנה של האירוע
30 מבחינה רפואית ועל כן טענותיו, המפורטות בכתבה, או חלקן, נעוצות בכך ששגה. השניה,
31 היא שהדופי טמון **במניעיו** של ד"ר לבנת.
- 32 133. לכל אורך ההליך הנוכחי לא העלתה הכללית כל טענה בגנות יכולותיו המקצועיות של ד"ר
33 לבנת כרופא. אדרבא. מחומר הראיות, לרבות זה שצרפה הכללית עצמה, השתקפה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 הערכה מקצועית רבת שנים וחוצת מנהלים ביחס לכישוריו של ד"ר לבנת וליכולותיו
2 המקצועיות כרופא. אף עת עלו כלפי ד"ר לבנת תלונות במישור אחר, לא נחסכו ממנו דברי
3 שבח בתחום הרפואי-המקצועי: "הובהר לד"ר שחר... ועם כל ההערכה שיש לכישוריו
4 המקצועיים כרופא..." [נספח 72 בעמ' 614 לתצהיר פרופ' דוידסון]; "ההערכה הרבה
5 אותה אני רוחש לך מבחינה מקצועית..." [נספח 74 בעמ' 620 ור' גם ס' 5 למכתב שצורף
6 כנספח 75 בעמ' 624 לתצהיר פרופ' דוידסון]. כך עולה אף מן האופן בו הציג ד"ר
7 שוורצפוקס עצמו את ד"ר לבנת בעדותו במסגרת ועדת המשמעת הפריטטית שנערכה
8 בעניין ד"ר לבנת, עת ציין: "ד"ר לבנת הוא מומחה ברפואה דחופה, מאבות המקצוע",
9 **שידיו רב בו** [עמ' 1,090 בנספח 65 לתצהיר התובע]. כך גם העידה בפנינו ד"ר אסטיס,
10 העדה **מטעם הכללית** בהליך זה [עמ' 437, ש' 20-3 לפרוטוקול]: "יש לי כבוד גדול לד"ר
11 שחר לבנת... שעבד 30 שנה במקצוע, במיון... אתה עובד עם בן אדם, אתה מעריך אותו
12 בתור מקצוען... אני לא יכולה להגיד שהוא לא מקצוען... עזוב את כל הדברים מסביב,
13 מה שקרה... אבל הוא מקצוען, אז אני מכבד [צ"ל מכבדת – כ.פ.]. אותו בתור דוקטור".
- 14 134. בהתאם, עיון בתגובת דוברות בית החולים מלמד כי לא הוטל בה, ולו ברמז דק, דופי
15 בכישוריו המקצועיים של ד"ר לבנת כרופא, כאשר ההסבר שניתן לעצם העלאת הטענות
16 על-ידו גודר לסוגית מניעיו הזרים, מנקודת ראותו של בית החולים. הדברים אינם
17 מתיישבים עם טענת ד"ר לבנת, לפיה הכוונה בפרסום הייתה לפגוע במידה גדולה
18 משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים בחוק.
- 19 135. טענה נוספת שהועלתה על-ידי ד"ר לבנת, היא שחשיפת העובדה שפני הצדדים ליחסי
20 העבודה לעבר הליך משמעותי, לראשונה במסגרת תגובת דוברות בית החולים לעיתון,
21 מלמדת על חוסר תום הלב שבפרסום. אין בידנו לקבל טענה זאת, אף אם נניח כי ד"ר
22 לבנת לא נחשף לעובדה שפניו להליך משמעותי עובר לפרסום מושא ענייננו. שכן לדידנו יש
23 בעובדה זו רלוונטיות להגנת האינטרסים שלשם נוסדה תגובת הדוברות. יש בעובדה זו
24 כדי לתקף ולחזק את יתר העובדות בפרסום מושא המחלוקת. בנסיבות העניין אשר פורטו
25 לעיל באריכות, איננו סבורות כי הכללת עובדת אמת זו בתגובת בית החולים, אף אם בכך
26 נחשף אליה לראשונה גם ד"ר לבנת עצמו, הייתה בלתי מידתית ו/או בלתי סבירה ו/או
27 מעידה על כוונה לפגיעה גדולה מהסביר להגנת הערכים המוגנים הנ"ל.
- 28 136. עוד נטען על ידי ד"ר לבנת כי פרופ' דוידסון פעל בענייניו בזדון, מתוך "עוינות" וכי לקח
29 חלק בניסוח תגובת הדוברות שעה שהיה נגוע במניעים אישיים. ד"ר לבנת מבסס את
30 טענותיו בהקשר זה על שורת טענות כדלקמן:
- 31 136.1. ד"ר שוורצפוקס היה בגדר "מינוי אישי" של פרופ' דוידסון, שנעשה באמצעים בלתי
32 כשרים. העובדה שד"ר לבנת הצטרף לעמדת המתנגדים למינוי והגיש תלונות

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 בעניינו של ד"ר שוורצפוקס הביאה את פרופ' דוידסון, כך לעמדתו של ד"ר לבנת,
2 לידי החלטה להתנקם בו [ר' בין היתר ס' 23 לתצהיר ד"ר לבנת].
- 3 136.2. ביום 30.3.16, ימים ספורים בלבד עובר לפרסום מושא עניינו (ביום 3.4.16),
4 במסגרתו כזכור נשללו טענות ד"ר לבנת נגד ד"ר שוורצפוקס מכל וכל, שלח ד"ר
5 דוידסון לד"ר לבנת מכתב ובו ציין כי טענות אלו ממש (כמו גם טענות ביחס לטיפול
6 במטופלת אחרת – ט.ס) נמצאות בבדיקה. בנוסף, רק לאחר פרסום תגובת דוברות
7 בית החולים, נעשתה פניה לקבלת חוות דעת מומחים ביחס לטיפול במטופל מושא
8 הכתבות. בכך, מכוון ד"ר לבנת לטענה לפיה שלילת הטענות מכל וכל בבחינת טענות
9 "מופרכות לחלוטין" במסגרת התגובה נעשתה טרם מוצתה בדיקתן, באופן המצביע
10 לכאורה על כך שהנתבעים עצמם לא האמינו שהתלונה "מופרכת" [ס' 14-16
11 לתצהיר ד"ר לבנת; פרק ז' לסיכומיו]. עוד נטען, בקשר למכתב האמור, כי הטענה
12 במסגרתו לפיה הטענות "בבדיקה" על אף שבמועד שליחתו לד"ר לבנת כבר
13 הסתיימה עבודת ועדת הבדיקה ועמד בפני פרופ' דוידסון דוח ובו מסקנות – מלמדת
14 על חוסר תום לב.
- 15 136.3. תגובת הדוברות לא כללה התייחסות גם לדבריהן של בתו של המטופל מושא
16 הכתבות ושל שתי הרופאות שטיפלו בו, כפי שמופיעים בה, אלא מוקדה באופן לא
17 סביר בד"ר לבנת בלבד.
- 18 136.4. ניסוח התגובה נעשה מתוך "מניעים נקמניים" בהמשך להתנהלות של "גורמים
19 מנהליים" שהניעו הגשת כתב אישום נגד ד"ר לבנת בעבר, ממנו זוכה ובעטיו תבע
20 בתביעה האזרחית הנ"ל, שנסתיימה בפשרה שכללה תשלום כספי נכבד על-ידי
21 הכללית [ס' 21-22 לתצהיר ד"ר לבנת].
- 22 136.5. הנתבעים "הסתירו את מעורבותו" של ד"ר שוורצפוקס בניסוח תגובת דוברות בית
23 החולים ובכך הציגו מצג מטעה כאילו התגובה היא תגובה אובייקטיבית מטעם בית
24 החולים.
- 25 137. הגענו לכלל מסקנה כי ד"ר לבנת לא הוכיח אף לא אחת מטענות אלו.
- 26 138. ראשית, לא הוכח בפנינו כלל ועיקר כי פרופ' דוידסון בקש "לנקום" בדרך זו או אחרת
27 בד"ר לבנת. אף שד"ר לבנת טען בפנינו בהליך זה כי הוא נמנה על המתנגדים למינוי ד"ר
28 שוורצפוקס לתפקיד קבוע של מנהל המלר"ד – וטענתו לא הוכחה; ואף שפרופ' דוידסון
29 אישר בחקירתו הנגדית כי עקב ההתנגדות הנחרצת למינוי, בית החולים נסוג מהמינוי –
30 לא עלה מעדותו כי הוא מייחס לד"ר לבנת חלק בכך. אדרבא, סברתו של ד"ר לבנת
31 בהתייחס לפרופ' דוידסון לפיה "ראה בו כבטן הרכה של ההתנגדות" [ס' 23 לתצהיר ד"ר
32 לבנת] – נסתרה בחקירתו הנגדית של פרופ' דוידסון. הנה כך [מעמ' 300 ש' 25 עד עמ' 301
33 ש' 26; עמ' 319 ש' 25-30 לפרוטוקול]:

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 "עו"ד אלשייך: "מינויו של שוורצפוקס תתקבל בביקורת קשה
2 והתנגדות נחרצת מתוך בית החולים ומחוצה לו".
3 העד, פרופ' דוידסון: לא נכון.
4 עו"ד אלשייך: לא נכון.
5 העד, פרופ' דוידסון: לא נכון. אף אחד מתוך בית החולים לא התנגד,
6 ההפך.
7 ...
8 העד, פרופ' דוידסון: התנגדות אחת הייתה בעצם שהיא התנגדות של
9 המועצה המדעית של ההסתדרות הרפואית שדואגת לגילדה, רוצה שבראש
10 מנהלי מחלקות יעמדו מומחים במקצועם.
11 עו"ד אלשייך: ד"ר אייליג התנגד?
12 העד, פרופ' דוידסון: ד"ר אייליג ודאי, הוא גם חלק מההסתדרות
13 הרפואיות. ודאי.
14 ...
15 העד, פרופ' דוידסון: התנגד אמרתי, כל מי שהוא שייך, כל ההסתדרות
16 הרפואית, בוודאי אנשי ההסתדרות הרפואית הם נגד.
17 ...
18 עו"ד אלשייך: או-קיי. באותם ימים, כשאתה מפרסם מכרז, אתה
19 מאוד מאוד כועס על ההתנגדות של לבנת, מן הסתם, נכון?
20 העד, פרופ' דוידסון: ממש לא. הכעס שלי הייתה על ההסתדרות
21 הרפואית, לא, ד"ר לבנת בכלל לא השפיע בכל הסיפור של המינוי. מה לו
22 ולזה בכלל? הכעס היה, הכעס, הפולמוס היה מול ההסתדרות הרפואית.
23 אתה בעצמך הבאת פה את כל הניירות."

24 139. הדברים נתמכים בעובדה שהן בכתבה שצורפה על-ידי ד"ר לבנת בעניין מינוי ד"ר
25 שוורצפוקס כאמור [נספח 7 בעמ' 63 לתצהיר ד"ר לבנת] והן בכתבות מושא ענייננו, ד"ר
26 לבנת לא נזכר בין המתנגדים למינוי.
27 140. יתרה מכך, לא הוכח בפנינו כל עניין אישי של פרופ' דוידסון במינויו של ד"ר שוורצפוקס
28 לתפקיד מנהל המלר"ד. גם בנקודה זו, עמדה בפנינו אך עדות הסברה של ד"ר לבנת אל
29 מול עדותו מכלי ראשון של פרופ' דוידסון. מבין אלו, אנו מבכרים בהקשר זה את עדותו
30 העקבית של פרופ' דוידסון, אשר היתה מהימנה עלינו [עמ' 321, ש' 4 עד עמ' 313, ש' 16 ;
31 עמ' 320 ש' 34 עד עמ' 322 ש' 25 ; עמ' 323 ש' 18-12 ; עמ' 360, ש' 26-11 לפרוטוקול].

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 141. שנית, פרופ' דוידסון עצמו, אשר העיד בחקירתו הנגדית כי ניסח את התגובה מושא ענייננו
2 בשיתוף גורמים נוספים, העיד כי כבר במועד הפרסום מושא ענייננו היה משוכנע לחלוטין,
3 בין היתר על בסיס הידע הרפואי שלו עצמו, כי תלונת ד"ר לבנת במשטרה מופרכת [ר'
4 למשל: עמ' 307 ש' 33 עד עמ' 308 ש' 23; עמ' 339, ש' 17-18 לפרוטוקול]. בתוך כך, עת
5 נחקר פרופ' דוידסון על אודות האופן בו היה הוא עצמו היה פועל, מבחינה מקצועית
6 ורפואית, ביחס למטופל מושא הכתבות – העיד בכנות ותוך פירוט נסיבותיו הרפואיות
7 הייחודיות של אותו מטופל, כי לא היה פועל אחרת מד"ר שוורצפוקס [עמ' 311 ש' 2-18;
8 ור' גם עמ' 346, ש' 34-36 לפרוטוקול]. כן הסביר פרופ' דוידסון בחקירתו כי את חוות
9 דעתם של המומחים שגויסו לבדיקת המאורע לאחר מועד הפרסום מושא ענייננו – ביקש
10 בית החולים, לבקשת משרד הבריאות. בכך, שלל את הסברה שהועלתה על ידי ד"ר לבנת,
11 לפיה בקשת חוות הדעת האמורות מלמדת על אי כנותו של בית החולים קודם לכן, עת
12 הביע את עמדתו לפיה תלונתו "מופרכת לחלוטין".
- 13 142. יתרה מכך, ד"ר חברוני-לוי, מי ששימשה במועדים הרלבנטיים סגנית מנהל בית החולים
14 ומנהלת היחידה לניהול סיכונים בבית החולים, הצהירה כי מכתבו של ד"ר בועז לב, נציב
15 קבילות הציבור למקצועות רפואיים, אליו צורפו תלונת ד"ר לבנת במשטרה, הועבר
16 לטיפול עוד ביום 6.3.16 (כחודש עובר לפרסום). ד"ר חברוני-לוי הצהירה, באופן שאינו
17 משתמע לשני פנים, כי הליך הבדיקה שבצעה החל עוד בחודש מרץ 2016 וכי למרות
18 שסיימה לערוך את מכתב הבדיקה רק ביום 20.4.16 (לאחר פרסום התגובה מושא ענייננו)
19 הרי שעמדתה ביחס למופרכות התלונה הייתה מגובשת עוד טרם פרסומה [ס' 16
20 לתצהירה]. הצהרות אלו אושררו בחקירתה של ד"ר חברוני-לוי, אשר העידה "**המקרה**
21 **הזה הוא היה מקרה מאוד חד משמעי מבחינה רפואית, נגיד ככה**" [עמ' 413 ש' 17-21
22 לפרוטוקול]. הדברים מתיישבים היטב עם עדותו הנ"ל של פרופ' דוידסון בנקודה זו,
23 כמפורט לעיל. בהקשר זה נבהיר כי אנו דוחות את טענות ד"ר לבנת לפיהן ד"ר חברוני-
24 לוי נגועה בניגוד עניינים בכל הנוגע לד"ר לבנת. לא מצאנו לטענות אלה כל אחיזה בחומר
25 הראיות והעדויות שהונח בפנינו. בדומה לכך, דוחות אנו את הטענה כי ד"ר חברוני-לוי
26 ושני רופאים מומחים שנתנו חוות דעת ביחס לטיפולו של ד"ר שוורצפוקס במטופל מושא
27 הכתבות פעלו על דרך של קנוניה. נזכיר כי טענה מסוג זה מחייבת הוכחה ברף גבוה מן
28 הרגיל – שלא הורם כלל בענייננו [ע"א 9040/10 פנחס גדעון ובניו בע"מ נ' בנק לאומי
29 לישראל בע"מ (17.10.12)].
- 30 143. בסיכומיו הפליג ד"ר לבנת בטענות שונות ביחס לליקויים שנפלו לגישתו בהתנהלותה של
31 ד"ר חברוני-לוי בכל הנוגע לבירור תלונתו ולמסמך שנערך על-ידה בהקשר זה. עם זאת,
32 לא נטען וממילא לא הוכח בהליך זה, כי ד"ר חברוני-לוי לקחה חלק בניסוח הפרסום
33 מושא ענייננו. משכך ומקום בו פרופ' דוידסון - שלעומת ד"ר חברוני לוי, אין חולק כי לקח

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 חלק בניסוח התגובה - העיד כי הבעת הדעה בדבר מופרכות התלונה במסגרת התגובה
2 התבססה בין היתר על הידע הרפואי שלו עצמו, הרי שאין בטענות בעניין ד"ר חברוני כדי
3 להעלות או להוריד לעניין ההכרעה בתובענה המונחת בפנינו עתה.
4 144. אמנם, הוכח כי לכל הפחות כחודש עובר לשליחת המכתב מיום 30.3.16, בו צוין שטענותיו
5 של ד"ר לבנת (הן ביחס למטופלת ט.ס. והן ביחס למטופל מושא הכתבות, מ.א) מצויות
6 בבדיקה – כבר עמד בפני פרופ' דוידסון דו"ח ועדת הבדיקה ביחס למטופלת ט.ס. ובו
7 מסקנותיה. אולם, בחקירתו הנגדית הסביר פרופ' דוידסון מדוע ציין, גם ביחס לטענות
8 ד"ר לבנת בהקשר למטופלת ט.ס. כי אלו "בבדיקה", חרף הימצאו של דוח ועדת הבדיקה
9 בעניינה על שולחנו [הקטע המלא בעמ' 333 ש' 12 עד עמ' 334 ש' 23 לפרוטוקול]:

10 עו"ד אלשייך: הבנתי. כשאתה כותב לו ב-30/03/2016 שהתלונה
11 בעניינה של המטופלת ט"ס בבדיקה, האם היא הייתה באמת בבדיקה
12 באותו זמן?

13 העד, פרופ' דוידסון: התשובה היא, מבחינתנו היה סגור והיה מאוד מאוד
14 ברור אבל מכיוון שמשד הבריאות עדיין לא שלח לנו את התשובה, נקרא
15 לזה, מוסמכת מטעמו, אני חשבת שלהגיד "בבדיקה", זה נכון. לי היה
16 ברור שהעניין סגור.

17 ...

18 עו"ד אלשייך: הבדיקה הסתיימה, נכון?
19 העד, פרופ' דוידסון: לא. אני אומר לך שמבחינתי הסתיימה. וועדת
20 הבדיקה בדקה, וועדת הבדיקה כבר בפברואר כבר נתנה את התשובה, אבל
21 פרופ' הרשקו ממשד הבריאות עדיין לא נתן לנו את המכתב,

22 עו"ד אלשייך: אני אומר לך,
23 העד, פרופ' דוידסון: לכן, כתבתי שהיא בבדיקה וזה האמירה הכי, הכי
24 נכונה בהתייחס לעובדות.

25 ...

26 עו"ד אלשייך: רגע. כלומר, בפברואר 2016, אם לא קיבלת את זה
27 בדצמבר '15, בפברואר 2016 אחרי וועדת בדיקה שמתייחסת לימים,
28 לעניינים שהם באמת משמעותיים כמו תלונה בעניין ט"ס, אתה יודע שיש
29 כבר מסקנות של ט"ס, נכון?

30 העד, פרופ' דוידסון: התשובה היא שיש מסקנות ברמת וועדת הבדיקה
31 אבל מכיוון שמי שבכלל פנה ורצה את וועדת הבדיקה היה משרד הבריאות,
32 כדי להגיד סגור, צריך לקבל את הגושפנקא ואת האישור שלהם. מי שעושה

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 את זה במשרד הבריאות באותה העת היה פרופ' הרשקו והתשובה שלו
- 2 אלינו, עדיין לא ניתנה."
- 3 גם בנקודה זו, עדותו של פרופ' דוידסון מהימנה עלינו ומצאנו כי ההסבר שנתן כמצוטט,
- 4 מניח את הדעת ואינו מלמד על חוסר תום לב ביחס לד"ר לבנת.
- 5 145. שלישית, לא מצאנו כל דופי בכך שתגובת הדוברות לא התייחסה לדברים של בתו של
- 6 המטופל מושא הכתבות או של שתי הרופאות הנזכרות בה. שכן עיון בכתבות מלמד כי
- 7 עיקר הטענות, בפרט אלו הקשות והחרפות מבינן, ביחס לטיפול במטופל – מובא מפיו
- 8 של ד"ר לבנת, תוך הפניה לתלונה שהגיש, ולא מפיה של בתו של המטופל. הדברים יפים
- 9 מקל וחומר ביחס לרופאות המאוזכרות בכתבה, אשר אזכורן נעשה כחלק מטענות
- 10 שהעלה ד"ר לבנת במסגרת התלונה ולא כמי שמסרו גרסאות עצמאיות לכלי התקשורת.
- 11 בנסיבות אלו, לא מצאנו כל אי סבירות בעובדה שתגובת דוברות בית החולים מוקדה
- 12 בד"ר לבנת, כמקור הטענות המטלטלות בעניין החולה מ.א. מושא הכתבות.
- 13 146. רביעית, לא הוכח כל קשר, באשר הוא, בין ניסוח תגובת דוברות בית החולים לבין אירועי
- 14 העבר סביב ההליך המשפטי שניהל ד"ר לבנת נגד הכללית ואח'. אמנם, בפסק הדין שניתן
- 15 בהליך הפלילי נגד ד"ר לבנת ביום 24.9.12 העיר בית משפט השלום, בשולי הדברים, 'כי
- 16 נתערבו להם בהנעתו של כתב אישום זה מניעים ושיקולים זרים שמקורם במערכת יחסים
- 17 לא תקינה בין המואשם לגורמים רפואיים ומנהליים בבית החולים סורוקה" [נספח 5
- 18 לתצהיר ד"ר לבנת]. אולם, כפי שעולה מציטוט הדברים, בית המשפט לא נקב, בפסק דינו,
- 19 בזהותם של אותם גורמים.
- 20 147. עת נשאל פרופ' דוידסון על מעורבותו באותו עניין בחקירתו הנגדית בפנינו, העיד כי לא
- 21 היה מעורב בהתרחשויות הנוגעות לכך עד לאחר מתן פסק הדין בתביעה האזרחית שהגיש
- 22 ד"ר לבנת נגד הכללית ואח', עקב ולאחר אותו הליך פלילי: "... כל הסיפור הזה נוהל
- 23 בהנהלה הראשית, לא נוהל בסורוקה ולא נוהל על ידי, קודם כל שיהיה ברור לגמרי, אז
- 24 בוא נתחיל מזה... כל המעורבות שלי מתחילה בעצם בזה שמהנהלה הראשית מתקשרים
- 25 אליי ואומרים לי שאני צריך, כבית חולים, לממן את הפיצוי שנפסק לד"ר לבנת. זה כאילו,
- 26 זה השלב שבו אני מעורב... כל הנושא נוהל בהנהלה הראשית. ממש לא על ידינו." [עמ' 297,
- 27 ש' 9 עד עמ' 298 ש' 5]. כנגד עדות הסברה של ד"ר לבנת בעניין זה מבכרות אנו את
- 28 עדותו של פרופ' דוידסון מכלי ראשון ומצאנו אותה עקבית ומהימנה. מקום בו פרופ'
- 29 דוידסון לא היה מעורב במאבקים המשפטיים בין הצדדים בשנים עברו כנטען כלפיו, הרי
- 30 ברור כי אין ליחס לו אי-אלו "מניעים נקמניים" על רקע זה.
- 31 148. חמישית, לא הוכחה כל מעורבות של ד"ר שוורצפוקס בניסוח תגובת דוברות בית החולים
- 32 ובהתאם לא הוכחה כל "הסתרה" של הנתבעים את מעורבותו בכך. התובע מבסס טענתו

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 בהקשר זה על עדותו של ד"ר שוורצפוקס בחקירתו הנגדית במסגרתה ציין כי תגובת
2 דוברות בית החולים הועברה לו ערב קודם לכן [עמ' 435 ש' 27-4 לפרוטוקול]. אלא שאין
3 בכך כדי לסתור את עדותו קודם לכן במהלך החקירה, לפיה לא הייתה לו כל מעורבות
4 בהכנת התגובה [עמ' 434, ש' 21-18 לפרוטוקול].
5 149. בסיכומיו, מוסיף ד"ר לבנת וטוען כי הואיל ופרופ' דוידסון הביע בהליך זה עמדה לפיה
6 עצם הגשת התלונה למשטרה על ידי ד"ר לבנת היא מעשה פסול לשיטתו – מלמדת על
7 עוינות וחוסר תום לב ועומדת בניגוד להוראות דין שונות שחייבו את ד"ר לבנת לפעול כפי
8 שפעל. אין בידנו לקבל את המסקנה שמבקש ד"ר לבנת לגזור מעדותו של פרופ' דוידסון
9 בפנינו. אמנם, האחרון הסתייג בעדותו בפנינו מבחירתו של ד"ר לבנת להגיש את תלונתו
10 למשטרה, אלא שהסתייגותו הוסברה בעדותו בחקירתו הנגדית כך :

11 " העד, פרופ' דוידסון : להתלונן אפשר. למשל, לא למשטרה.
12 להתלונן אפשר.

13 עו"ד אלשייך : מול המשטרה אסור.

14 העד, פרופ' דוידסון : אני חושב שזה לא נכון אם לא עברת את הסמכויות

15 בתוך בית חולים כמו ניהול סיכונים. אם מישהו פעל, לדעת המתלונן, לא

16 כראוי, יש מערכת ניהול סיכונים שזה התפקיד שלה, זה המקצועיות שלה.

17 עו"ד אלשייך : ולפי גישתך, גם אם יש תלונה בגין מינוי שאתה

18 עשית, צריך להפנות את התלונה הזאת לניהול סיכונים,

19 העד, פרופ' דוידסון : אנחנו מדברים על נושא רפואי,

20 עו"ד אלשייך : או שצריך לפנות ל,

21 העד, פרופ' דוידסון : אנא תבדיל. מה זה מינוי של, איך הגיע עכשיו למינוי

22 שאני עשיתי?

23 עו"ד אלשייך : אני שואל.

24 העד, פרופ' דוידסון : דיברנו על אירוע רפואי. אירוע רפואי הולך רק לכיוון

25 אחד, ניהול סיכונים. זה הכיוון, זה הגורם המקצועי שיודע לבדוק בכלל.

26 אף גורם אחר לא יודע לבדוק."

27 150. אם כן, בניגוד לנטען בסיכומיו של ד"ר לבנת, לא ניתן "לחלץ" מעדותו של פרופ' דוידסון

28 בפנינו עמדה לפיה בכל מקרה אל לו לרופא לפנות למשטרה בתלונה. הלכה למעשה, עדות

29 פרופ' דוידסון מלמדת על עמדה לפיה טרם פניה למשטרה, יש למצות, לדידו, את

30 המנגנונים המקובלים בבית החולים, המחזיקים בידע, בהכשרה ובניסיון הנדרש לבחינת

31 אירועים רפואיים בעין מקצועית. ד"ר לבנת לא הכחיש, בשום שלב לאורך ההליך, את

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

1 העובדה שלא פנה (בין שלל הגורמים אליהם פנה, כמפורט בסעיף 41 לתצהירו) למחלקת
 2 ניהול סיכונים בבית החולים, המתמחה בבדיקת טענות בדבר התנהלות רפואית לקויה.
 3 על כן, אנו מוצאות עמדה זו סבירה ולגיטימית וברור כי אין בה משום עידוד להפרת דבר
 4 חקיקה זה או אחר. אנו דוחות אפוא את הניסיון לגזור מכך מסקנה בדבר עוינותו של
 5 פרופ' דוידסון כלפי ד"ר לבנת בעת ניסוח התגובה.
 6 151. הנה-כי-כן, הלכה למעשה לא עלה בידי ד"ר לבנת להוכיח כי הכללית, או מי מטעמה,
 7 התכוונו לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה להגנת הערכים המוגנים בחוק, באמצעות
 8 הפרסום מושא תביעה זו. בנסיבות העניין, לא עלה בידי ד"ר לבנת לסתור את חזקת תום
 9 הלב ו/או להוכיח את תחולתה של חזקה הפוכה. הואיל ומצאנו כי על תגובת דוברות בית
 10 החולים חלות, במקרה זה, מספר הגנות כמפורט לעיל, איננו נדרשות לניתוח הגנות
 11 נוספות אשר ביחס לתחולתן ניטשה מחלוקת בין הצדדים להליך.
 12 152. אין חולק, כי לבית דין זה נתונה הסמכות העניינית להכריע בתובענתו האישית של ד"ר
 13 לבנת נגד פרופ' דוידסון מכוח סעיף 11(א) לחוק איסור לשון הרע וסעיף 24(א)(ד1) לחוק
 14 בית הדין לעבודה [ס' 139 לסיכומי הכללית]. עם זאת, לאור לשונו של סעיף 24 לחוק בית
 15 הדין לעבודה, מקובלת עלינו טענת הכללית לפיה סמכותנו העניינית לדון בתביעתו
 16 האישית של ד"ר לבנת נגד פרופ' דוידסון מתוחמת ומוגבלת לעילה מכוח חוק איסור לשון
 17 הרע, מקום בו אין חולק כי בין השניים לא התקיימו מעולם יחסי עבודה. משמצאנו
 18 לדחות את תביעת ד"ר לבנת נגד הכללית מכוח חוק איסור לשון הרע, בהתבסס על מכלול
 19 הטעמים שפורטו לעיל, הרי שהוא דין התביעה נגד פרופ' דוידסון – הנדחית בזאת.

ד. התביעה בעילת הפגיעה הפרטיות

21 153. בין יתר טענותיו, טוען ד"ר לבנת כי יש בתגובת דוברות בית החולים משום פגיעה
 22 בפרטיותו בניגוד לחוק הגנת הפרטיות ובהתאם נתבע על-ידו פיצוי סטטוטורי מכוח חוק
 23 זה [ס' 65 לסיכומי התובע]. כבר בכתב ההגנה, טענה הכללית כי יש לדחות את התביעה
 24 בעילה זו על הסף מחמת חוסר סמכות עניינית. ד"ר לבנת לא תיקן תביעתו בהקשר זה.
 25 154. סעיף 24 לחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט 1969 (להלן – **חוק בית הדין לעבודה**) קובע
 26 ביחס לסמכות בית הדין לעבודה, בין היתר, את הדברים הבאים:

27 "א) לבית דין אזורי תהא סמכות ייחודית לדון –

28 (1) בתובענות בין עובד או חליפו למעסיק או חליפו שעילתן ביחסי עבודה,

29 לרבות השאלה בדבר עצם קיום יחסי עבודה ולמעט תובענה שעילתה

30 בפקודת הנזיקין [נוסח חדש];

31 ...

32 (ב1) תובענה שעילתה בסעיפים 29, 31, 62 או 63 לפקודת הנזיקין

33 [נוסח חדש] בקשר לסכסוך עבודה; "

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 155. סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות קובע:
- 2 "פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית, והוראת פקודת הנזיקין [נוסח חדש], יחולו
- 3 עליה בכפוף להוראות חוק זה".
- 4
- 5 156. בע"א 2618/03 פי. או. אס. (רסטורנט סוליושנס) בע"מ נ' נחום ליפקונסקי פ"ד (נט) (3)
- 6 497 (29.11.04) נפסק ע"י בית המשפט העליון כי התכלית שבבסיס הענקת סמכות ייחודית
- 7 לבית הדין האזורי לעבודה לדון בנושאים מסוימים היא ריכוז כל ענייני העבודה בטריבונל
- 8 הבקיא והמצוי בתחום זה. הסמכויות האזרחיות של בית הדין האזורי לעבודה מוקנות,
- 9 בנושאים שונים, על-פי מבחנים משתנים. סמכותו של בית-הדין האזורי לעבודה אינה
- 10 נקנית על-פי הסעד אלא בחלק מהעניינים על-פי עילת התביעה, ובחלק מהעניינים על-פי
- 11 עילת התביעה וזהות הצדדים כאחת [ר' גם ע"ר (ארצי) 64660-02-22 מועצה אזורית
- 12 משגב – מדינת ישראל (22.5.22)].
- 13 157. ברע"א 2407/14 מורן רוחם נ' אג'נס פרנס בע"מ (26.4.15) חזר בית המשפט העליון
- 14 והבהיר "מחד גיסא, עניינים המסורים לסמכותו הייחודית של בית הדין לעבודה יידונו
- 15 אך ורק בבית הדין לעבודה, ומאידך גיסא, לא יידונו בבית הדין לעבודה אלא עניינים
- 16 אלה". בהלכת רוחם נפסק כי על מנת שתובענה תיכנס לגדר סמכותו העניינית של בית
- 17 הדין לעבודה, בהתאם לסעיף 24 לחוק בית הדין לעבודה "עליה לעמוד בשני מבחנים
- 18 מצטברים בעלי יסוד "חיובי": ראשית, על הצדדים לתובענה להיות עובד ומעסיק, או מי
- 19 ששררו ביניהם יחסי עובד ומעסיק בעבר (ראו: מנחם גולדברג, נחום פיינברג דיני עבודה
- 20 כרך שלישי 25 (מהדורה חמישים ושש, 2014) (להלן: גולדברג ופיינברג)). שנית, עילת
- 21 התביעה צריכה לנבוע מיחסי העבודה. עמידה בשני המבחנים האלו היא תנאי הכרחי, אך
- 22 לא מספיק, מאחר שמצטרף אליהם מבחן שלישי, בעל יסוד שלילי – העילה אינה עוולה
- 23 מפקודת הנזיקין".
- 24 158. באשר לעוולות מכוח פקודת הנזיקין, הרי שאלה הוצאו במפורש מגדר סמכותו העניינית
- 25 של בית הדין, למעט העילות הספציפיות שצוינו בסעיף 24 לחוק בית הדין לעבודה. מאחר
- 26 והעוולה האזרחית מכוח הפרת הוראות חוק הגנת הפרטיות אינה מצויה בגדר החריגים
- 27 הקבועים בסעיף 24(א)(ב) לחוק בית הדין לעבודה, אשר ביחס אליהם קמה לבית הדין
- 28 סמכות לדון, אין עוולה זו מצויה באופן ישיר בגדר סמכותו העניינית של בית הדין [לענין
- 29 זה ר' להשוואה פסקי דין והחלטות שניתנו על ידי ראשת מותב זה בסע"ש (ת"א) 41148-
- 30 11-18 ויקי פלח – סאן דיזיין גולד (2006) בע"מ (25.1.22), פ"ה (ת"א) 55832-04-19 בתיה
- 31 יהודה נגד עיריית הרצליה (13.4.20), ערעור לבית הדין הארצי נדחה ע"ע (ארצי) 19153-
- 32 06-20 (18.2.21) וסע"ש (ת"א) 61935-03-18 מיוחס נגד הראל חברה לביטוח בע"מ

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 55841-09-09 (ארצלי) ע"ע (הסכמה, ע"ע (ארצלי) - 11.9.19) בקשת רשות ערעור לבית הדין הארצי נמחקה בהסכמה, ע"ע (ארצלי) - 55841-09-09.
2 [19].
- 3 159. בעניינו, מבחני מהות העילה והסעד מובילים למסקנה כי אין בידינו סמכות עניינית
4 להכריע בתובענה מכוח חוק הגנת הפרטיות, שכן ד"ר לבנת בחר לתבוע סעד של פיצוי
5 סטטוטורי ללא הוכחת נזק מכוח החוק להגנת הפרטיות. חוק זה מאפשר פסיקת פיצוי
6 מכוח העוולה האזרחית של פגיעה בפרטיות, אשר אינה נכנסת תחת כנפי סעיף 24 לחוק
7 בית הדין לעבודה.
- 8 160. תביעת התובע, כפי שעוצבה על ידו, אינה נכנסת תחת סמכותו העניינית של בית הדין
9 ושכך אנו קובעות כי יש לדחות את הטענה על הסף, בהתאם לסמכות הנתונה לנו מכוח
10 תקנה 45(א)(2) לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991.
- 11 161. ד"ר לבנת העלה טענה חלופית לפיה יש לפסוק לו פיצוי בגין הפגיעה בפרטיות משיש בה
12 משום הפרת חוזה עבודה. טענה זו הועלתה ונותרה לכל אורך ההליך כטענה בעלמא, ללא
13 פירוט. אמנם, פגיעה בפרטיות עשויה לעלות כדי חוסר תום לב שיש בו משום הפרת חוזה
14 העבודה ובנסיבות מסוימות עשויה לקום לבית הדין סמכות נגרת להכריע בטענת
15 הפגיעה בפרטיות מכוח סעיף 76 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984
16 (להבדיל מהעדר סמכות לפסוק פיצוי מכוח חוק הגנת הפרטיות). אולם, משקבענו לעיל
17 כי תגובת הדוברות נעשתה בתום לב – הרי שאין לנו אלא לדחות את טענת ד"ר לבנת
18 בהקשר זה ולקבוע, כי כך או כך אינו זכאי לפיצוי כלשהו בגין הפגיעה הנטענת בפרטיות
19 (אשר לא הוכחה).

חלק ב: התביעה נגד ד"ר באומגרטרן

- 20
- 21 162. כאמור, ההליך הנוסף עוסק בתביעת ד"ר לבנת נגד ד"ר באומגרטרן מכוח חוק איסור לשון
22 הרע, בגין התבטאותה בתכתובת מול ד"ר שוורצפוקס בעניינו, כמפורט לעיל. נחזור על
23 סיפור המקרה, כפי שתואר בכתב התביעה ובהמשך בתצהירו של התובע [ס' 6 לתצהיר
24 ד"ר לבנת]:

25 " ... באחת השבתות הגיע לטיפול המחלקה חייל שהתייבש ממכת חום ובין
26 הרופא המטפל לבין משפחתו של החייל נוצרה מריבה. פרופ' סוקניק מתאר
27 שם, כי באחת השבתות הגיע לטיפול המחלקה חייל שהתייבש ממכת חום
28 ובין הרופא המטפל לבין משפחתו של החייל נוצרה מריבה. פרופ' סוקניק
29 מספר שם, שמשונדע לו הדבר הוא הגיע באופן מידי למחלקה, ואז התברר
30 לו כי לא הייתה למשפחה כל טענה כלפי הטיפול של המחלקה או הרופא,
31 וכי המריבה עם בני המשפחה נוצרה אך בשל כך שהרופא לא איפשר לבני
32 המשפחה להיות נוכחים בזמן ביקור הרופא, ליד מיטת חוליו של החייל.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 כפי שתואר שם, פרופ' סוקניק תמך בעמדת הרופא. הוא הסביר למשפחתו
2 של החייל כי הרופא מחוייב בשמירה על סודיות רפואיות, וכי מאחר
3 שבחדרו של החייל אושפזו שלושה חולים נוספים, אין זה מקובל להיות
4 נוכחים בזמן ביקורו של הרופא. בצד זה סופר כי לאחר שבני המשפחה
5 שמעו כי פרופ' סוקניק הגיע באופן מיוחד מתל אביב, הם נרגעו, ואפילו
6 ציינו לשבח את הטיפול של אותו רופא. בסיום סיפור זה שלא כלל איזכור
7 שמות ותאריכים, ציין פרופ' סוקניק כי ניתן היה למנוע את המריבה, אם
8 הרופא היה מסביר את עצמו, מגלה יתר גמישות ומאפשר להוריו של החולה
9 לשהות ליד מיטתו, כפי שהם נהגו בדרך כלל לעשות.
- 10 163. ד"ר לבנת טוען בתביעתו, כי לשון הרע מצד ד"ר באומגרטן באה לידי ביטוי בייחוס
11 האירוע המתואר לעיל אליו, כמי שהיה אותו רופא מתמחה המכבב בסיפור הנ"ל, וכן
12 בתוספת של ד"ר באומגרטן לפיה גם למחרת היום "... אני הייתי עדה לויכוח חוזר עם
13 המשפחה וגם שטפתי את שחר שטיפל טוב בחייל וגרוע בקשר עם המשפחה" [ס' 6-9
14 ונספח 1 לתצהיר ד"ר לבנת בהליך הנוסף].
- 15 164. אנו סבורות, לאור האופן בו תואר האירוע וחלקו של אותו רופא מתמחה בו בספרו של
16 פרופ' סוקניק [נספח 3 לתצהיר ד"ר לבנת], כי אין באיזו מהתבטאויותיה של ד"ר
17 באומגרטן (ואף לא בתיאור המקרה בספרו של פרופ' סוקניק) דבר וחצי דבר העשוי להטיל
18 צל על כישוריו ו/או תפקודו של ד"ר לבנת כרופא מומחה. יתרה מכך, סבורות אנו כי מקום
19 בו מדובר בתיאור מקרה שאירע ככל הנראה בראשית שנות התשעים ובכל מקרה על-פי
20 ד"ר לבנת "עשרות שנים קודם" [ס' 6 לתצהירו], במועדים בהם פסע ד"ר לבנת את
21 פסיעותיו הראשונות בקריירה הרפואית, בהיותו מתמחה [ס' 1; לתצהירו] – הרי שאין
22 באירוע זה, כדי לאפיין את ד"ר לבנת כרופא "בעייתי" מכל בחינה.
- 23 165. הדברים מקבלים משנה תוקף, לנוכח עדותו של ד"ר לבנת עצמו, ממנה עולה כי להשקפתו
24 תלונות כלפי רופאים הן דבר שבשגרה, לאור אופייה הייחודי של עבודת המלר"ד, הגדושה
25 בעומס ולחץ [עמ' 65, ש' 16-26 לפרוטוקול].
- 26 166. לאור כל המקובץ לעיל, בהתחשב בטיב ההתנהלות המיוחסת לד"ר לבנת וטבעה של
27 המריבה עם משפחת החולה, ומקום בו אף לשיטתו של התובע תלונות כלפי רופאים הן
28 עניין שבשגרה, ובהתחשב בניסוח ובאופי ההודעה ששלחה ד"ר באומגרטן, הוא הפרסום
29 מושא ההליך נגדה, אין בידנו לקבל את טענתו לפיה יש באיזו מהתבטאויותיה של ד"ר
30 באומגרטן בעניינו כדי לבזותו, להשפילו לעשותו מטרחה לשנאה, לבזו או ללעג מצד הבריות
31 ואף לא כדי לפגוע במשרתו, במשלח ידו או במקצועו. משלא מצאנו כי התבטאויותיה של

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

- 1 ד"ר באומגרטן באות בגדרי איזה מתתי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, הרי שלא נותר
2 לנו אלא לדחות את התביעה נגד ד"ר באומגרטן, במלואה.
- 3 167. למעלה מן הצורך, על מנת שלא תצא פסיקתנו חסרה ועל אף שסבורות אנו, כאמור, כי
4 ההודעה ששלחה ד"ר באומגרטן אינה עולה כדי לשון הרע, הרי שגם אם היינו מגיעות
5 למסקנה כי התכתבות עולה כדי לשון הרע – ולא כך הם פני הדברים – שוכנענו כי בנסיבות
6 הספציפיות של הענין אין מקום לחייב בגינה את ד"ר באומגרטן ולפסוק לזכות ד"ר לבנת
7 סעד גם מהטעם שיפורט להלן:
- 8 168. בסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע נקבע כי על עוולות לפי חוק איסור לשון הרע יחול בין
9 היתר האמור בסעיף 4 לפקודת הנזיקין ולפיו לא יראו כעוולה לפי חוק איסור לשון הרע
10 פרסום של מה בכך. לטעמנו אף אם יש בהתכתבות משום לשון הרע – ואין אנו סבורות
11 כך – הרי שהיא חוסה תחת הגנת "זוטי דברים" ואין בה כדי להוות עוולה המקימה לד"ר
12 לבנת עילת תביעה נגד ד"ר באומגרטן. מדובר בהתכתבות פרטית בין שני ידידים, בשעות
13 הערב המאוחרות, אשר במסגרתה השיבה ד"ר באומגרטן לד"ר שוורצפורס תשובה,
14 ששוכנענו לחלוטין כי הייתה ספונטנית ותמת לב ולא נכתבה מתוך זדון [ר' לדוגמא עמ'
15 374 ש' 1-2]. אף אם נניח כי הדברים שיוחסו לד"ר לבנת במסגרת אותה הודעה עשויים
16 להשפילו או לעשותו מטרה לשנאה, בוז ולעג או לפגוע במשרתו – ולא כך הם פני הדברים
17 - הרי שמדובר בפגיעה ברף הנמוך ביותר.
- 18 169. נזכיר כי **בענין אבידן** נקבע ש"לא לכל עלבון יש להתייחס כאל לשון הרע במובנה המשפטי
19 ותיתכן בהקשר זה אף הגנת זוטי דברים". הגם שברורה החובה להיזהר בכבודו של כל
20 אדם ועל פניו בהתאם להוראות החוק יש מקום להימנע אף מאמירות שהן בבחינת
21 רכילות גרידא, על בית הדין לנהוג בריסון ובמתירות על מנת לשמור על חופש הביטוי
22 ולהימנע מ"משפוט יתר" של כל התבטאות במסגרת שיחות אישיות [ר' להשוואה,
23 בשינויים המחוייבים נוכח השוני בנסיבות ובהתייחס לאמירות בדרגת חומרה גבוהה
24 בהרבה, סע"ש (ת"א) 32822-02-18 א.ל.ד. **סוכנות לביטוח פנסיוני (2016) בע"מ - ליאת**
25 **אלקיים אשר** (8.7.21) וכן ר' ע"א (מחוזי חיפה) 219-12-15 **איזיק סקז'יו נגד נתלי לנגר**
26 [(30.5.16)].
- 27 170. לאחר שהערכנו את עדותה של ד"ר באומגרטן, אותה מצאנו כנה ואותנטית, לא נותר
28 בליבנו ספק כי ד"ר באומגרטן כתבה לד"ר שוורצפורס את הדברים בספונטניות מתוך
29 הבנה שמדובר בשיחה אישית בין שני ידידים, שלא מתוך כוונה לפגוע ובתום לב מוחלט.
30 בהתחשב בכלל נסיבות הענין הרי שגם מטעם זה, של היות ההודעה בבחינת "זוטי דברים"
31 יש לדחות את התביעה נגדה במלואה.
- 32 171. משאלה המסקנות אליהן הגענו אין אנו נדרשות לבחון את שאר ההגנות הנטענות על ידי
33 ד"ר באומגרטן.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

סע"ש 65570-03-18

סע"ש 55990-03-18

סוף דבר

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
172. מהטעמים שפורטו לעיל, התביעות נדחות במלואן.
173. בהתחשב בכלל נסיבות הענין, התובע יישא בהוצאות הכללית בסך 35,000 ₪. כמו כן יישא התובע בהוצאות פרופ' דוידסון בסך 5,000 ₪ ובהוצאות ד"ר באומגרטן בסך 5,000 ₪. בפסיקת ההוצאות הובאה בחשבון, בין השאר, העובדה שפרופ' דוידסון וד"ר באומגרטן יוצגו על ידי ב"כ הכללית במסגרת ההליך. ההוצאות ישולמו בתוך 30 ימים ממועד המצאת פסק הדין, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.
- ניתן היום, כ"ח אב תשפ"ג, (15 אוגוסט 2023), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

אליז

—

נציגת ציבור (עובדים)
גב' אלינור וינטרוב

כרמית פלד, שופטת
אב"ד

נציגת ציבור (מעסיקים)
גב' יעל רודניקי

10

11